

MARTTI LUTHER

Kaikki on Kristus-uskon varassa

Gadaralaiset ajavat Kristuksen pois alueeltaan [Matt. 8:31ss.] ja pitävät mieluummin sikansa kuin Herran Kristuksen. Siten käyttäytyvät ja toimivat kaikki, jotka halveksivat Jumalan sanaa ja panevat luottamuksensa siihen, mikä on luotua. Se, joka riistää sydämensä oikean lohdutuksen ja eikä salli Jumalan sanojen vaikuttaa itseensä, ei ole sen arvoinen, että Jumala häntä hallitsisi, vaan perkele saa olla hänen hallitsijansa.

Todellakin, on olemassa valtavia pahennuksia ja epäjumalia, jotka taistelevat ensimmäistä käskyä vastaan, joista Mooses on tässä tähän mennessä puhunut. Hän on tehnyt kovasti työtä sen eteen, että painaisi juutalaistensa sydämiin, että jokaisen tulee panna uskonsa ja luottamuksensa Jumalan armon varaan. Perkele on tehnyt maailman niin tietäväiseksi ja viisaaksi, että se luulee tietävänsä kaiken, vaikka ei tosiaankaan tiedä mitään. Niinpä mi-

näkin opetan yhä aina tätä kohtaa, nimittäin sitä, että oppisimme tuntemaan hyvin Kristuksen ja meillä olisi usko Jumalaan. Jos näet tämä kohta kaatuu, sortuu kaikki. Mutta jos se pysyy ja säilyy, säilyy kaikki. Olen Pyhän Raamatun tohtori, kuitenkin opiskelen sitä yhä jatkuvasti eikä kuitenkaan tiedä kaikkea. Varmaan Mooseskin oli havainnut, että siitä riippuu erittäin paljon ja että on erittäin tärkeätä oppia, että Jumala on meidän Herramme, johon luotamme. Sillä sitä ei voi koskaan täysin oppia. Se tosin lausutaan tässä lyhyin sanoin, mutta se käsittää hyvin paljon.

Tähän asti Mooses on opettanut juutalaisille sen, ettei heidän pidä pelästyä pakanoiden suurta joukkoa, vaan heidän tulee olla luottavaisia ja reippaita, sillä Jumala ei valehtele heille eikä heitä kaivoon moninaisia lupauksiaan

(W2 V,1806s. 5 Moos. 7:22–24:n johdosta).
Suomeksi MS.

"Se on se uskon sana, jota me saarnaamme."

Kristukseen uskovien sydämellä ovat epäuskoiset ja heidän pelastumisensa. Me, jotka olemme saaneet tulla tuntemaan Jumalan armon Kristuksessa, toivomme, että kaikki sen tuntisivat. Tällaisen halun Pyhä Henki on synnyttänyt sydämiimme samalla, kun hän on kirkastanut meille autuuden tien. Evankeliumi ei ole jäänyt pelkäksi ulkonaiseksi tiedoksi Jumalan rakkaudesta, vaan kuten Raamattu sanoo: "Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi. Se on se uskon sana, jota me saarnaamme" (Room. 10:8).

Jumalan sanassa on voima, pelastava, uudestisyntyttävä, elämän antava, Jumalan tykö vetävä ja hänen yhteyteensä palauttava voima. Tämä voima sillä on silloin, kun se "lähtee Jumalan suusta" (Jes. 55:10–11). Se voima sillä on silloin, kun se tavoittaa ihmisen. Sanan voima ei häviä minnekään myöskään sillä välin, kun se tulee Jumalan suusta ja yhdistyy pyhään kasteeseen tai ehtoollisen sakramenttiin. Veteen yhdistyneenä se tekee pyhästä kasteesta "armorikkaan elämän veden", siis elämän lahjoittavan, uudestisyntyttävän peson. Leipään ja viiniin yhdistyneenä Kristuksen asetus eli hänen sanansa vaikuttaa Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon ehtoollisen sakramentissa ja antaa syntimme anteeksi. Meidän ei tarvitse lähteä noutamaan Kristusta alas taivaasta, vaan hän on antanut meille varman mekin läsnäolostaan ja syntien anteeksiantamisesta yhdistämällä sanallaan tosi ruumiinsa ja tosi verensä leipään ja viiniin.

Jumala sanalla on voima Raamatun sanassa, ulkonaisessa saarnatussa sanassa ja ulkonaisiin aineisiin yhdistyneenä sakramenteissa. "Evanke-
liumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi" (Rm.
1:16). Valheen sanallakin on voimaa – ei kuitenkaan pelastukseksi – vaan
sielujen kadottamiseksi. Sen tähden haluamme pysyä puhtaassa Jumalan
sanassa ja paeta vierasta ääntä.

Sen tähden toimiessamme Kristuksen valtakunnan edistämiseksi,
käytämme Jumalan sanaa ja sakramenteja. Niiden yhteyteen kutsumme
uskosta osattomia ja uskosta langenneita. Niiden yhteydessä kasvatamme
lapsia ja nuoria. Niiden yhteydessä haluamme itsekkin elää.

Saamme olla suuresti kiitollisia Jumalalle siitä, että hän on antanut
meille tehokkaat armonvälineensä ja suo meille tilaisuuksia elää niistä ja
niiden yhteydessä. On käynyt, kuten Raamattu lausuu: "Minut ovat löytä-
neet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät
minua kysyneet" (Room. 10:20). Uskoon tulemisessa on aina kysymys siit-
tä, että Jumalan ennättävä armo tavoittaa meidät ja kääntää meidät. Kunnia
ihmisen uskoon tulemisesta kuuluu aina Jumalalle ja yksin hänelle. Tämä
merkitsee käytännössä myös sitä, että kristittyjen on vietävä pelastuksen
sana niille, jotka eivät Jumalaa totuudessa etsi. Epäuskoinen maailma ei
voi etsiä Jumalaa, ennen kuin Jumala löytää heidät etsivällä sanallaan.

Mihin uskoa tarvitset?

Usko kuuluu oleellisena osana kristityn elämään. Tarkoitetaanhan kielessämme perinteisesti sanalla ”uskovainen” juuri kristittyjä. Usein ilmenee kuitenkin epäselvyyttä, mitä usko tässä yhteydessä merkitsee. Onko kristillinen usko vain uskoa Jumalan olemassaoloon tai historiallisten tapahtumien paikkansapitävyyteen vai onko se jotain muuta?

1. Pelastukseen

Syntiinlankeemuksessa ihmiskunta joutui eroon Jumalasta, joka on kaiken elämän lähde ja ihminen joutui synnin vuoksi ikuisen kadotustuomion alaiseksi. Rakkautensa Jumala kuitenkin armahti maailmaa ja antoi ainoan Poikansa kantamaan ihmiskunnan syyllisyyden taakan, sekä kärsimään kuoleman ja kadotustuomion jokaisen ihmisen puolesta. Näin Kristus Jeesus ansaitsi ikuisen voiton synnin ja kuoleman vallasta eli pelastuksen ihmiskunnalle tarjottavaksi.

Raamattu ilmoittaa meille myös, että Kristuksen meille hankkima pelastus tarjotaan uskon kautta (Mark. 16:16, Joh. 3:16). Tämä usko on luottamusta siihen, että Kristus Jeesus on viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan so-

vittanut syntimme meidän puolestamme. Tämä usko omistaa kaiken, minkä Kristus meille on ristinkuolemallaan hankkinut, eli syntien anteeksiantamuksen ja ikuisen elämän. Usko ja pelastus kuuluvat siis erottamattomasti yhteen, eikä toista voi olla ilman toista. Pelastusta ei voi omistaa muuten kuin uskolla, ja usko omistaa aina pelastuksen.

Huomaamme siis, ettei pelkällä Jumalan olemassaolon tunnustamisella (Matt. 8:29), tai ulkonaisella tiedolla Raamatun kirjoituksista saavuteta pelastusta, mikäli ihmiseltä puuttuu usko Kristuksen sovityöhön (Matt. 23:2). Meidän on myös muistettava, että emme itse voi saada uskoa aikaan, vaan myös sen syntyminen on yksin Jumalan teko (1 Kor 2:14, Joh. 6:29). Vaikka uskon syntyminen onkin meiltä salattu, Herramme on kuitenkin ilmoittanut meille, mitä kautta Pyhä Henki uskon synnyttää – nimittäin sanansa kautta (1 Piet 1:23-25).

2. Elämän vaivoissa kestämiseen

Onko kristitylle käyttöä uskollleen elämässä? Joskus kuulee puhuttavan uskosta joko niin, että se on jokaisen yksityisasiasia, jonka ei pitäisi vaikuttaa näkyvästi, tai

että uskovan tulee kaikessa pyrkiä näkyvän kunnian tuottamiseen Jumalalle. Molemmat ovat virhepäätelmiä. Edeltävää ajatusta hallitsee ihmispelko ja jälkimmäinen ajaa ihmisen takaisin lain alle. Molemmat ovat vaaraksi uskon säilymiselle. Pyhän Hengen synnyttämä usko on aktiivinen ja elävä. Ei kuitenkaan siksi, että se ansaitsisi teoillaan pelastusta, vaan koska se pyhittää meidät palvelemaan lähimmäisiämme.

Antaessaan meille uskon lahjan Pyhä Henki ei ole myöskään jättänyt meitä yksin. Hän on sanassaan antamassa meille voimaa ahdistuksissa ja vastoinikäymisissä. Herramme on kuitenkin rikas antamaan lohdutusta. Sen tähden hän on asettanut pyhät sakramenttinsa, joihin hän on liittänyt sanansa. Sakramenttien kautta pääsemme osalliseksi Kristuksen läsnäolosta meitä varten ja uskomme vahvistukseksi. Silloinkin siis, kun ko-

emme heikkoutta uskossa ja synnin ahdistusta, saamme palauttaa mieleemme kasteemme, jossa uudestisyntyimme Jumalan lapseksi ja pyhässä ehtoollisessa Kristus antaa itsensä meille syntien anteeksiantamiseksi ja uskon vahvistukseksi.

Usko antaa myös elämäsi merkityksen silloinkin, kun sitä ei järjen mukaan ole. Vakava sairaus, pitkäaikainen työttömyys ja läheisen kuolema ovat vain esimerkkejä, jolloin kristitty saa uskossa luottaa, etteivät nämä ole merkkejä Jumalan rangaistuksesta, sillä Kristus on niidenkin edestä kärsinyt. Usko antaa meille toivon lapsen haudalla, koomapotilaan sängyn äärellä ja katsoessamme itse kuolemaa kasvoihin. Sillä silloin et näekään kuolemaa, vaan usko avaa silmämme näkemään hänet, uskomme Alkajan – Kristuksen Jeesuksen ja hänet ristiinnaulittuna sinun edestäsi.

Markus Mäkinen-Taina

Oletko uskossa?

Miksi kysymys on tärkeä?

On olemassa paljon erilaisia vastauksia siihen, mistä tietää olevansa uskossa. Joidenkin mukaan ihmisen tulee voida ilmoittaa tarkka päivämäärä ja kellonaika, milloin hän on tullut uskoon. Sanotaan, että ihmisen tulee kokea ”uudestisyntymiskokemus,” ennen kuin hän voi olla uskossa. Joidenkin mukaan ihmisen tulee kamppailla vuosikaudet katumus- ja rukousharjoituksissa, ennen kuin hän voi kokea uudestisyntymisen. Toisessa laidassa taas on niitä, joiden mukaan kaikki kastetut ovat uskovia, vaikka todellisuudessa he olisivatkin luopuneet kasteesta saamastaan uskosta.

Toisaalta moni arka ja oman-tunnontarkka kristitty saattaa alkaa epäillä, onko hän uskossa, kun hän tarkkailee omaa pyhityselämänsä ja uskon vahvuuttaan. Hän saattaakin huomata itsessään pelkkää syntiä ja jatkuvaa heikkoutta uskossa. On siis erittäin tärkeää, että tie-

dämme olemmeko uskossa ja millä perusteilla voimme tämän tietää.

Mitä uskossa oleminen tarkoittaa?

Uskossa oleminen tarkoittaa ensinnäkin sitä, että me pidämme Raamatun opetuksia tosina. Me uskomme esimerkiksi, että Apostolinen, Nikaian ja Athanasioksen uskontunnustus ovat historiallisesti totta. Jeesus, tosi Jumala, syntyi historiassa, ajassa ja paikassa todellisesti ihmiseksi. Hän todellisesti kuoli ristillä ja hän todellisesti ja historiallisesti nousi kuolleista ja astui ylös taivasiin. Jos joku kieltää uskontunnustusten olevan historiallisesti totta, hän ei voi olla uskossa, vaikka hän toisin väittäisi.

Usko ei kuitenkaan ole ainoastaan historiallista totena pitämistä, vaan myös turvautumista ja luottamista siihen, että Jeesuksen tähden meillä on syntien anteeksiantamus, niin kuin Yksimielisyyden ohjeen

tiivistelmässä sanotaan: ”Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että tämä usko ei ole pelkkää Kristuksen historian tuntemista vaan se on Jumalan lahja, jolla me evankeliumin sanasta opimme oikein tuntemaan Kristuksen lunastajanamme ja luottamaan häneen, opimme uskomaan, että meillä armosta, yksin hänen kuuliaisuutensa tähden on syntien anteeksiantamus, niin että Isä Jumala pitää meitä hurskaina ja vanhurskaina ja me tulemme ikuisesti autuaiksi.”

Aittoa uskoa seuraa myös välttämättä hyviä tekoja. Nämä teot eivät kuitenkaan millään muotoa ole pelastuksemme syy, vaan me pelastumme yksin armosta, uskon kautta, Kristuksen tähden.

Mistä tiedät, oletko uskossa?

Uskomme varmuus perustuu ensinnäkin siihen, että Jeesus on sovittanut koko maailman synnin, myös sinun: ”Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2) Kaikki sinun syntisi ovat jo anteeksiannetut. Tämän syntien anteeksiantamuksen sinä saat ottaa vastaan uskon kautta. Usko on ainoastaan väline, jonka välityksellä sinä saat tämän syntien anteeksiantamuksen itsellesi. Et siis saa syntejäsi anteeksi sen tähden, että uskot, vaan syntien anteeksiantamus on olemassa jo ennen uskoasi. Uskon kautta sinä

saat omaksesi tämän koko maailmaa koskevan sovituksen.

Ihminen ei voi itse synnyttää aittoa uskoa itsessään. Ainoastaan Jumala voi synnyttää ihmisessä uskon, ja Raamatusta opimme, että Jumala lahjoittaa ihmisille uskon Jumalan sanan ja sakramenttien eli armonvälineiden välityksellä. ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” (Room. 10:17) Jo kasteessasi Jumala on lahjoittanut sinulle todellisen, pelastavan uskon. Turvatessasi kasteesi lupauksiin syntien anteeksiantamisesta, olet uskossa. Turvatessasi syntihädässäsi evankeliumin lupauksiin siitä, että Jeesus on täyttänyt Jumalan lain puolestasi ja sovittanut kaikki sinun syntisi ristillä, olet uskossa. Turvatessasi Jeesuksen lupauksiin,

jotka hän liitti ehtoolliseen, jossa saat nauttia Kristuksen todellisen ruumiin ja veren syntiesi anteeksiantamiseksi, olet uskossa.

Koska meissä asuu vielä myös vanha ihmismme, meillä on kuitenkin jatkuvasti kiusaus epäillä Jumalan armolupauksia. Kun huomaamme oman epäilyimme, saatamme tulla epävarmoiksi, olemmeko edes uskossa. Kuitenkin se, että murehdimme, olemmeko uskossa, on itse asiassa merkki siitä, että me olemme uskossa. Yksimielisyyden ohjeessa sanotaan: ”Suloinen on tämä sana kaikille hurskaille kristityille, jotka sydämessään tuntevat aivan vähäisen kipinän ja huomaavat kaipaavansa Jumalan armoa ja ikuista autuutta. On sangen lohdullista tietää, että tämän tosi hurskauden alun on Jumala heidän sydämeensä sytyttänyt; hän on sitä suuren heikkouden keskellä vahvistanut ja auttava heitä kestäämään tosi uskossa loppuun asti.” Jo se, että kaipaavat Jumalan armoa ja toivoisit olevasi uskossa, on merkki siitä, että olet uskossa. Uskosi vahvistukseksi sinun on tarpeellista kääntää katseesi pois omasta heikosta uskostasi ja kiinnittää katseesi siihen, mitä Jeesus on tehnyt puolestasi ja niihin lupauksiin, jotka Jumala on liittänyt armonvälineisiinsä. Sanan ja sakramenttiensa kautta Jumala jatkuvasti lahjoittaa sinulle syntien anteeksiantamuksen ja vahvistaa ja ylläpitää uskoasi.

Jos et ole uskossa, saatko nyt uskoa?

Vaikka olisit luopunut siitä uskosta, jonka olet kasteessa saanut, ovat kasteesi lupaukset tänäänkin voimassa. Saat tänäänkin palata siihen uskoon, joka sinulle kasteessa lahjoitettiin. Jeesuksen ristillä ansaitsema syntien sovitus on tänäänkin totta. Tai jos sinua ei ole koskaan kastettu, niin saat tänään tarttua uskolla evankeliumin lupauksiin syntien anteeksiantamuksesta. Jeesuksen sovituskuolema koskee kaikkia ihmisiä, ja Jumala haluaa pelastaa kaikki ihmiset. Hän haluaa pelastaa siis myös sinut. Saat tälläkin hetkellä vapaasti turvautua näihin Jumalan lupauksiin: ”Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.” (2 Kor. 6:2) ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.” (Mark. 16:16) ”Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena.” (1 Piet. 3:20) ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” (1 Joh. 1:9) ”Sillä jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” (Room. 10:13) ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16)

Dani Puolimatka

Miten äsken kääntyneen usko voi vahvistua?

Jumala synnyttää uskon ihmisessä sanalla ja sakramenteilla. Ne tuovat Kristuksen meille ja kääntävät sydämemme luottamaan häneen. Niiden kautta usko myös vahvistuu.

Uskovalle on tärkeää hakeutua seurakuntaan, jossa Jumalan sanaa voi kuulla ja sakramentit ottaa vastaan. Seurakunta tarjoaa opetusta ja tukea uskon alkutaipaleella. Seurakuntayhteys on elintärkeä myös myöhemmin uskonelämässä. ”Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme”, Raamattu kehottaa (Hebr. 10:25). Me olemme elämämme loppuun asti syntisiä emmekä voi pysyä uskossa omin voimin. Siksi Jumala on armollisesti antanut sanansa hoitamaan meitä ja seurakunnan tarjoamaan tätä sanaa. On tärkeää, että seurakunnassa Jumalan sanaa opetetaan puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Silloin se tarjoaa parhaan ja Jumalan tahtoman hoidon jäsenilleen ja ohjaa heidän uskonelämänsä oikeaan suuntaan.

Opetus Raamatusta ja kaikista kristillisen elämän asioista on erityisen tärkeää vasta uskoon tulleelle. Apostoli Pietari kehotti kaikkia uskovia: ”Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen” (1 Piet. 2:2). Uudella kristityllä voi olla paljon kysymyksiä, joihin kaipaa vastauksia. Hengellisistä asioista haluaa oppia lisää. Seurakunta palvelee näitä tarpeita opetuksellaan. Myös hyvä hengellinen kirjallisuus Raamatun lukemisen ohella tukee kasvua sanan tuntemisessa. Se ei ole ensisijaisesti teoreettisen tiedon lisääntymistä, vaan uskossa vahvistumista ja kasvamista kristittynä oikean opetuksen kautta. Tämä kasvu on yhtä tärkeää myös pitempään uskossa olleille.

On tärkeää, että Jumalan sanan käytöstä tulee kristitylle jokapäiväinen asia. Sekä vasta uskoon tulleelle että kauemmin Herran kanssa kulkeneelle on tärkeää varata päivittäin aikaa Raamatun, hyvän hartauskirjallisuuden ja rukouksen parissa. Raamattu kehottaa: ”runsaasti asukoon teissä Kris-

tuksen sana” (Kol. 3:16), samoin: ”rukoilkaa lakkaamatta” (1 Tess. 5:17). Vähän Katekismuksen opettamista aamu- ja iltarukouksista on hyvä lähteä liikkeelle. Katekismus on muutenkin erinomainen hartauskirja, jota koke-neempienkin kristittyjen olisi hyvä jatkuvasti käyttää. Säännöllinen hartauselämä vahvistaa Kristuksen tuntemisessa ja kasvattaa yhä lähemmäs häntä. Se auttaa elämään joka päivä uskossa hänen läsnäolossaan.

Toisten kristittyjen kohtaaminen on suuri apu uskon alkutaipaleella. Muiden uskovien seura tukee ja vahvistaa uskovaa. Se auttaa kristillisen elämäntavan omaksumisessa; seura tekee kaltaisekseen. Apostoli Paavali kehotti nuorta Timoteusta: ”Harrasta vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä” (2 Tim. 2:22). Muiden uskovien seura on yksi tärkeä syy seurakuntaan hakeutumiseen. Se voi osoittautua korvaamattoman arvokkaaksi tueksi elämän karikoissa.

Jumalan sanan päivittäinen käyttö auttaa elämään kristillistä elämää. Kirjeissään apostolit omistavat paljon aikaa sen opettamiselle, miten kristityn tulee elää. Kristitty tarvitsee kehotusta, rohkaisua ja ohjausta Jumalan tahdon mukaiseen elämään, koska luonnostamme me olemme kaikki syntisiä. Siksi on tärkeää varoa syntiä sekä kiusausta siihen ja pyrkiä Jumalan armon voimalla elämään hänelle mieluisaa elämää. Näin suojellaan uskoa, jonka Jumala on meille antanut. ”Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee” (Snl. 4:23).

Uskossa pysymisen ja vahvistumisen perustana ei kuitenkaan ole meidän vaelluksemme, vaan Jumalan armo, jonka hän sanan ja sakramenttien kautta lahjoittaa. Kristus on uskon alkaja ja täyttäjä. Meidän vaelluksemme tapahtuu hänen voimallaan ja hänen varassaan. Hänen armonsa kautta usko säilyy ja vahvistuu ja saavuttaa viimein päämääränsä ikuisuudessa.

Vesa Hautala

Mitä on uudestisyntyminen?

Kysymyksessä siitä, mitä usko on ja miten siihen tullaan, on kansankirkossa suuri hajaannus. Siellä herätysliikkeet opettavat asiasta jokainen omalla tavallaan eikä yhteinen kirkkolaitos ole pyrkinyt poistamaan näitä eroja, vaan pitää niitä rikkautena. Jos ollaan eri mieltä jo itse uskosta, niin toki silloin erimielisyys ulottuu myös armonvälineiden vaikutukseen ja uskon seurauksiin. Kansankirkolla ei ole yhtenevää oppia uudestisyntymisestä. Kovaa keskustelua on käyty siitä, onko kaikissa armonvälineissä uudestisyntyttävä voima vai rajoittuuko se vain joko kasteeseen tai vain evankeliumin sanaan. Mutta ennen kuin tuo asia voidaan ratkaista, on oltava selvillä siitä, mitä uudestisyntyminen on.

Kun Nikodeemus tuli Jeesuksen puheille keskustelemaan perimmäisistä kysymyksistä, Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh. 3:3). Tätä Nikodeemus ihmetteli ja kysyi: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen

mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?" Siihen Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." Kysymyksessä oli siis hengellinen syntyminen ja pääsy sisälle Jumalan valtakuntaan. Nikodeemus oli Israelin opettajia, ja hänen olisi pitänyt tuntea tämä asia. Kaikki juutalaiset tunsivat ulkonaisesti erittäin hyvin Vanhan Testamentin kirjoitukset.

Mutta nytpä Vanha Testamentti ei käytäkään sanaa "uudestisyntyminen" tai "syntyä uudesti", ja Uusi testamenttikin käyttää sitä vain muutaman kerran, nimittäin Matt. 19:28, Joh. 3:3,5, Tiit. 3:5, 1 Piet. 1:3,23. Asiaa on tarpeen tutkia tekstiyhteydessä sekä myös laajemmissa yhteyksissä. Uudestisyntymiselle on Raamatussa lukuisia synonyymejä, jotka kertovat sisälle tulemisesta Jumalan valtakuntaan, virkoamisesta hengellisestä kuolemasta, paluusta Jumalan tykö ja elämän saamisesta.

Alkukielessä käytetään uudestisyntymisestä "syntyä" ja "syntymistä" merkitsevää sanaa. Maa-

ilma sai 'syntynsä' tähän ajallisen maailman olemukseen Jumalan sanalla, ja se luodaan uudestaan Jumalan sanalla uuteen hengelliseen olotilaan. Jumala luo "uudet taivaat ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu" (2 Piet. 3:13). Uusi maailma on oleva se Kristuksen valtakunta, johon täällä ajassa synnymme uudesti Aadamin tuottamasta kuoleman tilasta. Se tapahtuu "Kristuksen Jeesuksen kuolleista nousemisen kautta" (1 Piet. 1:3). Tämän uuden elämän lähde on siis Kristus. Hän otti pois maailman synnin, kärsi koko ihmiskunnan syntien rangaistuksen ja sai riemullisen voiton. Sen hän osoitti ja toi julki ylösnousemuksellaan. Uudestisyntymisessä ei ole siis perustavana alkulähtökohtana ihmisen kokemus eikä edes – huomaa tarkoin! – armonvälineiden vaikutus. Totta on, että uudestisyntymisessä ihminen kokee jotakin, nimittäin sen seurauksia. Totta on myös se, että armonvälineet saavat aikaan synteihinsä kuolleessa ihmisessä uuden, hengellisen elämän ja virvoittavat hänen sielunsa henkiin eikä ilman niiden vaikutusta ole mitään uudestisyntymistä meissä syntisissä. Mutta ne voivat tehdä työnsä ainoastaan, että on valmiiksi hankittuna syntisiä varten armo ja elämä Kristuksessa, jonka työstä ne saavat voimansa ja sen, mitä ne jakavat. Kristus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan

tule Isän tykö, muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6). Siis valmis, jo ansaittu armo, jo tapahtunut Kristuksen ylösnousemus, jo Jumalan Kristuksen herättämisellä julistama Kristuksen työn hyväksyminen ihmiskunnan lunastuksena eli yleinen vanhurskauttaminen on uudestisyntymisen alkuperusta. Kristuksessa on iankaikkinen elämä meitä syntisiä varten. Siitä Kristuksen omasta Pyhä Henki ottaa ja jakaa meille armonvälineillä, kuten Kristus itse sanoi: "Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille" (Joh. 16:14).

Nyt voimme ymmärtää, kuinka jo Vanha Testamentti puhuu uudestisyntymisestä, vaikka se ei käytä sanaa "uudestisyntyminen" eikä silloin vielä ollut kastetta. Mutta silloin oli muita armovälineitä, joilla Pyhä Henki synnytti synteihinsä kuolleisiin uuden, hengellisen elämän ja teki heidät osallisiksi tulevan Messiaan voitosta.

Kun tätä taustaa vasten tarkastelemme armonvälineitä, niin niillä kaikilla on se elämää synnyttävä ja vaikuttava voima, joka kumpuaa Kristuksen lunastustyöstä ja ylösnousemuksesta. Kasteen uudestisyntymisestä voimasta meillä on selvät Kristuksen ja apostolin sanat. Kristus sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valta-

kuntaan." Paavali kirjoittaa: "Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, että me vanhurskautettuina hänen armonsä kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan." (Tiit. 3:4-7).

Evankeliumin sanasta apostoli Paavali, joka ei ollut monta Korintossa kastanut, taas lausuu: "minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa" (1 Kor. 4:15). Ehtoollinen taas antaa meille synnit anteeksi, ja totta on se, mitä luterilaisina jo Vähässä Katekismuksessa tunnustamme: "missä syntien anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus". Ehtoollinen siis lahjoittaa meille hengellistä elämää Kristuksessa eli vahvistaa käsillä olevaa kasteesta ja evankeliumin sanasta saatua elämää. Kaikki armonvälineet ovat elämää antavia ja niihin soveltuu apostoli Paavalin sana: "Minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle" (Room. 1:16). Luterilaiset eivät rajoita evankeliumia eivätkä sen

voimaa vain johonkin yhteen armonvälineeseen, vaan kaikki armonvälineet ovat evankeliumia.

Kun Pyhä Raamattu on näin lujaan perustanut uudestisyntymisen Kristuksen teolle ja armonvälineille, on tarpeen kysyä, mihin me sijoitamme tässä asiassa uskon. Usko ei suinkaan ole turha eikä tarpeeton, vaan aivan välttämätön. Sanoohan Jeesus: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä." (Joh. 3:36). Kristus on sanallaan asettanut iankaikkisen elämän armonvälineisiin. Nyt kysymys on siitä, miten Pyhä Henki antaa sen niistä ihmiselle. Vastaus siihen on: uskolla. Usko ottaa vastaan armonvälineistä

niissä tarjotun armon, pelastuksen ja iankaikkisen elämän. Tiedämme, että armonvälineet synnyttävät uskon. Mutta muuten uskon syntyminen on meiltä salassa. Usko ei synny ihmisen päätöksestä, ei vapaasta valinnasta eikä ratkaisusta, vaan kuten Jeesus sanoo: "Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." (Joh. 3:8)

Jos kysyt, mistä tiedät, että olet uudestisyntynyt, niin vastaa itsellesi: Olen kastettu, olen saanut kuulla evankeliumin sanan ja saan käydä Herran pöydässä. Armonvälineet kertovat minulle, mitä Kristus on tehnyt edestäni ja mitä hän lahjoittaa niissä minulle. Ne antavat minulle varmuuden, että minäkin pääsen iankaikkiseen elämään taivaaseen. Riittää, että Jumala tietää tekonsa, minun ei tarvitse järjelläni käsittää uudestisyntymisen ihmettä.

Uudestisyntymistä ei voi olla ilman Kristuksen lunastustyötä, ei ilman armonvälineiden vaikutusta eikä ilman armon ja elämän omistavaa uskoa. Ihminen, joka on epäuskossa, vaikka olisi joskus kastettu, ei ole siinä tilassaan hengellisesti elävä, vaan kuollut. Mutta kun hän palaa parannuksessa kasteensa varaan ja uskoo armonvälineiden lupaukset, hän virkoo eloon eli uudestisyntyä.

Professori Osmo Tiililä aikoinaan opetti luennoillaan, ettei ihminen voi kahdesti syntyä. Siihen vedoten hän esitti, että ihminen voi uudestisyntyä vain kerran. Tämä on järkeilyä. Onhan meillä Raamatussa esimerkkejä siitä, että ihminen voi kahdesti kuolla. Hän voi siis saada ajallisen elämän sikiämissessään ja syntymissessään, mutta myös jos hän virkoo kuolemasta uudestaan eloon. Kuolleista herättämiset ovat tosin olleet harvinaisia tapauksia, kun Herra Jeesus ja hänen profeettansa herättivät kuolleita. Mutta samoin kuin ihminen voi hengellisesti kuolla langetessaan uskosta, hän voi Jumalan armosta myös palata uskoon ja saada takaisin hengellisen elämän. Jos uudestisyntymiseen ei yhdistetä hengelliseen elämään virkoamista, se jää kuolleeksi, tyhjäksi käsitteeksi. Jos kastetussa ihmisessä on uusi ihminen epäuskon tilassakin, niin mihin tämä "uusi ihminen" joutuu, kun epäuskoinen kuolee ja menee helvettiin? Kalvinistit tosin opettavat, että kerran uskoon tullut, ei voi koskaan langeta uskosta. Siinä he eivät opeta Raamatun mukaan. Jonkinlaista sukua heidän opilleen on oppi, että kasteessa syntynyt uusi ihminen on häviämätön. Molempien perusteena on ihmisen turmeltunut järki, joka ei seuraa lapsenmielisesti kirjoitettua Jumalan sanaa.

Johannes Gerhard vastaa kysymykseen sanan ja uudestisyntymisen välisestä yhteydestä

Johannes Gerhard
(1582–1637)

Väite ja vastaus

Väite:

Joskus kastetaan sellaisia, jotka ovat jo uudestisyntyneitä. Esimerkiksi Apt. 8:38:ssa mainitaan hoviherran kastaminen, joka sitä ennen oli kaikesta sydämes-tään uskova eli uudestisyntynyt. Apt. 10:47:ssä mainitaan kastetun niitä, joiden päälle sitä ennen oli langennut Pyhä Henki. Siis kaste ei voi olla uudestisyntymisen väline.

Vastaus:

Vaikka nämä ja muut jo ennen kastetta olivat uudestisyntyneitä, kaste ei sii-tä syystä lakkaa olemasta uudestisyntymisen peso. Se voidaan osoittaa todeksi Jumalan sanan esimerkillä. Monet näet kuulevat Jumalan sanaa, jotka ovat jo uudestisyntyneitä. Silti sana säilyy autuuttavana välineenä, sellaisena, jonka ka-toamattomasta siemenestä voimme uudestisyntyä, Jaak. 1:5. Samoin kuin usko ja Hengen lahjat lisääntyvät uudestisyntyneissä sanaa kuulemalla, samaa tapahtuu myös heissä pyhän kasteen välityksellä, puhumattakaan siitä, että kaste on jumalallinen sinetti, jolla heissä sinetöidään uudestisyntymä ja jumalalliset lahjat.

Johannes Gerhard teoksessa *Taufe und Abendmal*, s. 63. Suom. MS.

Eräiden luterilaisten isien lausuntoja uudestisyntymisestä

Johannes Andreas Quenstedt (1617–1685): "Uudestisyntymisen olemus on iankaikkisen elämän lahjoittaminen." "Uudestisyntyminen on joko säännönmu-kainen, joka tapahtuu sanan kautta, 1 Piet. 1:23, ja [kasteen] sakramentin kautta, Joh. 3:5, Tiit. 3:5, tai tavallisuudesta poikkeava, joka tapahtuu ilman näitä väli-neitä, jollainen se on kristittyjen vanhempien lasten tapauksessa, jotka kuolevat ennen kuin saavat kasteen.

Johannes Brentz (1499–1570): "Eräät pakanat (Apt. 10) olivat uudestisynty-neitä jo ennen kastetta ja Pyhän Hengen uudistamia."

Johannes Gerhard (1582–1637): Uskovat kasteoppilaat olivat Jumalasta syn-tyneitä totuuden sanan ja uskon kautta Kristukseen.

Baier/Walther Compendium III, 177–

David Hollaz (1648–1713): "Välineet, joilla Pyhä Henki uudestisyntyyttää syntisen ja joilla hän synnyttää uskon, ovat evankeliumin sana ja kasteen sakra-mentti." *Examenis*, s. b321.

Kääntymys

Kysymys ihmisen kääntymyksestä on aiheuttanut paljon hämmennystä ja suoranaista riitelyä kristittyjen keskuudessa. Oikein ymmärrettynä oppi kääntymyksestä on kuitenkin mitä lohdullisin, uskoa suojeleva ja sen vuoksi nytkin tutkistelun arvoinen asia.

Mitä kääntymys on

Kääntymys on mielenmuutos, jonka Jumala vaikuttaa ihmisessä. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihminen on syntymästään asti Jumalan vihollinen ja kadotuksen alainen. Hän on Jumalaa kohtaan luonnostaan tottelematon, itsekäs ja pelokas. Vaikka Jumala vihaa syntiä, hän kuitenkin rakastaa ihmistä, eikä tahdo että ihmisen joutuu kadotukseen (Hes. 33: 11).

Itsessämme olemme kuitenkin kyvyttömiä kääntymään Jumalan puoleen, sillä vaikka maallisissa asioissa voimmekin toimia oikein, niin hengellisesti olemme halvaantuneita. Siksi Jumalan täytyy saada aikaan ihmisessä kääntymys. Hän tekee sen paljastamalla ihmisen synnin ja ilmoittamalla armonsa Kristuksen sovituskuolemassa. Tämän hän saa aikaan sanansa saarnalla. Jumalan laki ajaa ihmisen epätoivoon ja katumukseen huomaamaan, että hänen omat voimansa tai työnsä eivät kykene häntä pelastamaan. Evankeliumi taas vaikuttaa uskon, niin että syntinen

turvautuu evankeliumissa hänelle tarjottuun sovitukseseen ja lahja-armoon yksin Kristuksen tähden.

Kääntymys onkin juuri evankeliumin herättämäksi tulemistä ja sen uskomista. Mikäli ihminen yrittää itse parantaa tapansa ja ansaita pelastusta moraalisesti oikealla elämällä, kysymys ei ole kääntymyksestä. Kääntymys ei ole ihmisen kasvuprosessi, eikä siinä ole mitään astevaihteluita joiden perusteella voitaisiin katsoa ihmisen olevan enemmän tai vähemmän lähellä pelastusta. Sellainen opetus vie aina pois armosta luottamaan omiin tekoihin. Sen sijaan Raamatun mukaan ihminen on aina joko kääntynyt ja elää Kristuksessa, tai epäuskoinen ja synteihinsä kuollut (Joh. 3: 6, 18; Mark. 16: 16). Kääntymys on siis tuleminen Jumalan armosta uskovaiseksi, parannus ja uudestisyntyminen vihan lapseudesta Jumalan lapseksi.

Kääntymyksen seurauksia

Kuten kaikilla Jumalan ihmeellisillä armoilla, ihmisen kääntymykselläkin on seurauksensa. Uskova omistaa syntien anteeksiantamuksen ja rauhan Jumalan kanssa. Pyhä Henki synnyttää kääntyneessä myös rakkauden, joka näkyy lähimmäisten kohtaamisessa. Kristitty on vapaa palvelemaan toisia ihmisiä Jumalan synnyttämästä rakkaudesta, eikä enää lain täyttämisen pakosta tai pelosta. Myös yhteys mui-

hin kristittyihin ja heidän keskinäinen rohkaisunsa ovat seurausta tosi kääntymyksestä.

Ihminen voi kuitenkin vastustaa kääntymystään hylkäämällä tarjotun evankeliumin. Se on monien ihmisten kohdalla suuri tragedia, minkä vuoksi meidän tulee aina mitä suurimmalla ahkeruudella käyttää evankeliumia, kun siitä osallisiksi olemme tulleet. Vähä katekismus ohjaakin meitä kolmannen käskyn selityksessä juuri evankeliumin käyttämiseen kehotuksessa pitää sana pyhänä ja mielellämme sitä kuulla ja oppia. Kääntymys onkin kristityn elämän päivittäistä elämää, sillä synty vaivaa meitä lihasamme koko elämämme ajan. Jotta emme lankeaisi pois armosta, Kristus onkin evästännyt meidät maalliselle vaelluksellemme varmoilla armonvälineillä. Hän on antanut meille saarnatun ja kirjoitetun sanan, jossa kuulemme

hänen varmat lupauksensa syntien anteeksisaamisesta. Nämä lupaukset kohtaavat meidät myös pyhässä kasteessa, jossa jo vauvana olemme saaneet syntyä uudesti armonvaltakuntaan. Tämä kääntymyksen peso ei ole jäänyt menneisyyteemme, vaan seuraa meitä päivittäisessä katumuksessa ja uudistumisessa sekä sanan tutkistelussa. Samoin ehtoollisen sakramentti on meille annettu ahkeraa käyttöä varten (1 Kor 11: 25), sillä siinä evankeliumi vahvistaa meitä kääntymyksessä Kristuksen antaessa oman ruumiinsa ja verensä meille nautittavaksi. Tämä Kristuksen todellinen läsnäolo, josta tulemme osalliseksi, julistaa meille väkevimmällä tavalla synnit anteeksi, sillä siellä, missä Jumala on läsnä, ei ole mitään syntiä, ei kuolemaa, eikä kadotusta. Siinä on yksin Kristus meitä varten.

Markus Mäkinen-Taina

Onko uskossa oleminen kahlitsevaa ja ikävää?

Kun kristinusko on esillä internetissä, televisiossa tai radiossa, käsittelyn aiheena ovat usein kysymykset, joissa kristityt edustavat vanhanaikaisena pidettyä kantaa, joka nähdään ahdistavana ja elämäntekoisena. Kristinusko näyttäytyy uskontona, joka tukahduttaa monia aivan normaaleja inhimillisen elämän asioita ja uhkailee kadotustuomiolla niiden tekemisestä. Yksipuolinen painottuminen samoihin aihepiireihin vuodesta toiseen selittyy katsoja- ja kuuntelijamäärien haalimisen tarpeella. Kun kriittisiä puheenvuoroja kuulee usein, ne voivat herättää meissä vastakaikua ja voimme alkaa epäillä Raamatun totuuksia. Tämä johtuu siitä, että jokaisen kristityn sisällä on Jumalan vastainen voima: vanha ihminen. Sille uskossa oleminen on kamalan kahlitsevaa ja se kyllä tarttuu kiinni jokaiseen tilaisuuteen pyristellä uskosta irti.

Kuitenkin usko on kristitylle ennen kaikkea iloa ja voimaa antava elämän perusta. Ilo nousee evankeliumista: Jumalan Poika on voittanut kiusaajan, synnin ja kuoleman vallan. Jumala on synnyttänyt meihin pyhässä kasteessa vanhaa ihmistä vastustavan uuden ihmisen, joka iloitsee Jumalan tahdosta. Kun kristittyinä iloitsimme siitä, miten suuresti Jumala on meitä rakastanut, kyseessä on meissä olevan uuden ihmisen ilo. Vanha ihminen ei ymmärrä evankeliumista mitään ja sen takia ei myöskään ole ihmeellistä, ettei evankeliumia ole tiedostusvälineissä esillä. Se kiinnostaa niin harvaa. Kun haluamme elää aikamme arvojen vastaisesti Jumalan sanalle uskollisina, kyseessä on Jumalan vaikuttama tahto. Varmaan moni osaa myös oman kokemuksen kautta kertoa, miten jokin Jumalan sanan opettama rajoitus elämää koskien tuntui aluksi ankealta, mutta miten sitä noudattamalla selkeni, kuinka viisaasti Jumala onkaan asian säättänyt.

Kun elämä lepää evankeliumin pohjalla ja perimmäinen toivo on tulevassa ajassa, monet taivaallisen Isän asettamat rajat tätä elämää varten tuntuvat välittäviltä ja sielua varjelevilta. Niistä paistaa Isän rakkaus. Uskossa ei ole kuitenkaan kyse siitä, että olisimme aina täynnä iloa ja että Jumalan tahdon täyttäminen tuntuisi kaikissa tilanteissa kivalta. Tässä elämässä kristillistä elämää leimaa sisäinen taistelu uuden ja vanhan välillä. Kenenkään ei siis pidä ajatella, että hän ei olisi kristitty, jos hän ei olisi aina iloinen! Ilo syntyy siitä, että katsemme ei ole omassa ilossa, vaan Jumalan Pojan ristissä, jonka äärellä kaikki taivaan joukotkin iloitsevat ja ihmettelevät.

Mika Bergman

Voiko uskosta langeta?

Raamatun mukaan Jumala synnyttää ihmisessä uskon ja ylläpitää sen: ”hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.” (Fil. 1:6). Voisi siis ajatella, että Jumala, joka haluaa kaikkien pelastusta, varjelisi omansa vaikka väkisin iankaikkiseen elämään. Näin ei kuitenkaan Raamatun opetuksen mukaan ole. Se puhuu monissa kohdin uskosta lankeamisen mahdollisuudesta. Esimerkiksi Paavali mainitsee eräiden joutuneen haaksirikoon uskossaan ja hylänneen hyvän omantunnon (1 Tim. 1:19). Vapahtaja taas sanoo apostoleilleen: ”Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 5:3). Opetus on turmeltuneen järkemme kannalta hullunkurinen: jos ihminen säilyy uskossa, se on yksin Jumalan hyvää työtä. Jos ihminen taas lankeaa uskosta, se on täysin ihmisen omaa syytä.

Kun ihminen rikkoo omaatuntoaan vastaan, hengellinen elämä vaarantuu. Itsepintainen synnissä vaeltaminen murehduttaa Pyhän Hengen, joka asuu

kristityssä, ja tukahduttaa uskon. Siksi apostoli Paavali varoittaa: ”Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.” (Ef. 4:30). Kun Pyhä Henki jättää kristityn, hengellinen elämä lakkaa. Uusi ihminen, jota Henki on ylläpitänyt, kuolee. Enää ei ole sitä taistelua uuden ja vanhan välillä kristityn sisällä, josta Paavali puhuu (Room 7). Ihminen vaipuu hengellisen kuoleman tilaan, josta hänellä ei ole omassa voimassaan pois pääsyä – eikä hän haluaakaan pois, koska hänestä on tullut jälleen Jumalan vihollinen. Vain Pyhä Henki voi luoda uudelleen hengellisen elämän häneen ja synnyttää uuden ihmisen jälleen. Raamattu varottaa lankeemuksen mahdollisuudesta, jotta me ottaisimme synnin vakavasti. Haluamme Paavalin tavoin pitää katseemme kiinni Kristuksen työn varaan perustuvassa iankaikkisen elämän toivossa ja sanoa: ”Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut.” (Fil. 3:12).

Mika Bergman

Paluu Jumalan luo on riemullinen asia

Eksyneen löytyminen

Raamattu puhuu Jumalan luo palaamisesta eksyneen löytymisenä. Jeesus puhui eräässä vertauksessaan itsestään paimenena ja kääntyvästä ihmisestä eksyneenä lampaana, jonka löytämisestä paimen iloitsee. (Luuk. 15:3–7). Samalla hän kertoi, että enkelit riemuitsevat taivaassa yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen. Tämä osoittaa, miten riemullinen asia Jumalan luo palaaminen on: jokaisesta palaavasta iloitaan korkeimpaan taivaaseen asti.

Ilman Jumalaa ihminen on eksyksissä. Hänen elämältään puuttuu se tarkoitus ja suunta, jonka vain elämän Luojaan tunteminen antaa. Jumala on tarkoittanut ihmisen elämään yhteydessään, mutta synnin vuoksi yhteys on särkynyt. Meidän langenneiden pitää ”kuolemalla kuoleman” (1 Moos. 2:17), eli kuolla ja joutua kadotukseen, jos Jumalan armo ei tule avuksemme. Emme voi itse löytää tietä pois synnistä ja sen rangaistuksesta.

Jumala ei kuitenkaan tahdo yhdenkään jumalattoman kuolemaa, vaan sitä, että tämä kääntyisi ja saisi elää (Hes. 33:11). Siksi hän lähetti Poikansa maailmaan syntisten pelastajaksi. Jeesus sanoi itsestään: ”Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on.” (Luuk. 19:10) Kun hän on löytänyt sinut, et ole enää hukassa: olet saanut syntisi anteeksi ja löytänyt tien taivaaseen, olet tullut Jumalan omaksi ja saanut takaisin yhteytesi häneen. Sinulla on iankaikkinen suunta ja onnellinen päämäärä elämällesi. Nämä asiat tekevät Jumalan luo palaamisesta riemullista.

Kotiinpaluu

Jeesus puhui Jumalan luo palaamisesta myös kotiinpaluuna. Näin hän teki esimerkiksi tuhlaajapoika-vertauksessa, joka on yksi hänen tunnetuimmista vertauksistaan (Luuk. 15:11–32).

Todelliseen kotiinsa palaavaa syntistä odottaa Isä, Jumala. Kristityn suhde Jumalaan ei ole vain etäinen alamaisen suhde hallitsijaan, vaan kuin lapsen suhde isään: luottavainen ja rakastava. Jumala on hellä Isä, vaikka hän osaa olla myös luja. Hän hoitaa ja kasvattaa meitä. Tällaisen Jumalan luo on ilo palata.

Kotona on myös veljiä ja sisaria – koko kristillinen kirkko. He ovat kaikki toiset uskovat Jumalan lapset. Kristityn ei ole tarkoitus olla uskossaan yksin, vaan yhdessä toisten uskovien kanssa seurakunnassa. Jumalan luo palaavalla on kaikki se ilo, mikä uskovien yhteyteen liittyy, ja kerran sen täydellinen toteutuminen taivaassa.

Kristittyjen yhteys on suuri ilon aihe. Se tarjoaa lohdutusta ja tukea vaikeuksissa. Toisten uskovien apu seurakunnassa voi tulla korvaamattoman tärkeäksi. Kristuksen Kirkon esirukoukset kantavat sinua silloinkin, kun koet olevasi yksin. Olet aina osa pyhiin joukkoa, vaikka lähelläsi ei näyttäisi olevan ketään, ja tästä perheestään Jumala on luvannut pitää aina huolta. Voit myös itse löytää ilon palvelemalla muita ja tekemällä oman osasi Jumalan perheen yhteiseksi hyväksi. Tässä keskinäisen antamisen ja saamisen ilossa on jo kätkeytyä pilkahdus taivaasta.

Vesa Hautala

Voiko langennut palata uskoon

Voiko uskoon palata? Jos joku on langennut uskosta, onko hän ikuisesti kadotettu? Tämä kysymys on tärkeä kahdesta syystä. Ennen kaikkea me emme ole haavoittumattomia, vaan saatamme langeta uskosta tässä pahassa maailmassa, jossa elämme. Toiseksi, kelläpä meistä ei olisi uskosta langenneita sukulaisia tai niitä, jotka vaikuttavat olevansa sitä lähellä? Valitettavasti kautta kristikunnan on tunnustuskuntia, jotka uskovat, että vaikka "joku uskova olisi langennut raskaaseen syntiin, haureuteen, murhaan jne., niin hän ei menetä uskoaan eikä uskon tietoisuuttaan (Dortin synodi vuonna 1618). Tätä uskomusta perustellaan sellaisilla Raamatun kohdilla kuten 1 Joh. 3:9. Tämä oppi on koottu lyhyeksi iskulauseeksi: "Kerran uskossa, aina uskossa" tai: "Kerran pelastettu, aina pelastettu".

Ensiksikin, mitä meihin itseemme kristittyinä tulee, Martti Luther kirjoitti viisaasti: "Jos pyhät ihmiset, joissa vielä on perisynti ja jotka sitä tuntevat, sen joka päivä tuomitsevat ja sitä vastaan taistelevat, joskus lankeavat julkisyntiin, niin kuin esimerkiksi Daavid aviorikokseen, murhaan ja jumalanpilkkiaan, heiltä silloin usko ja Henki ovat olleet kadonneina. Ei Pyhä Henki salli synnin vallita ja päästä ylivaltaan, niin että se pääsee toteutumaan, vaan hän torjuu ja estää sitä, niin ettei se saa tehdä mitä haluaa. Jos se taas toimii tahtonsa mukaisesti, ei siinä silloin ole Pyhää Henkeä eikä uskoa." (Schmalkaldin uskonkohdat, TK 1948, s. 262)

Raamattu opettaa selvästi, että usko voidaan menettää (Hebr. 6:4–8). Eräät toiset raamatunkohdat osoittavat, että ihminen voi menettää uskonsa, kun hän Jumalan tahdosta välittämättä seuraa syntisen luontonsa haluja ja mielitekoja (Room. 8:13) Samoin, jos hän itsepintaisesti elää karkeissa lihan teoissa (Gal. 5:19–21). Edelleen: Jos hän tahallisesti lyö laimin evankeliumin saarnan kuulemisen ja sakramenttien käytön (Joh. 8:31). Jos hän hellii synnillisiä mielikuviaan eikä Hengen avulla taistele epäpuhtaita haluja vastaan. Tuntee kiusausta on eri asia kuin myöntyä siihen tahallisesti ja jatkuvasti. Jos ihminen sallii rakkauden nautintoon, rikkauteen tai maineeseen ja muihin ajallisiin asioihin tulla elämässään ensijaisiksi, hän ei kulje uskon tietä (1 Joh. 2:15–16).

Ja vielä lopuksi: Jos ihminen ei pitäydy puhtaaseen Jumalan sanaan ja rukoile ahkerasti apua ja suojelusta Jumalalta kiusaajan, maailman ja lihan viettelyksiä vastaan, hän voi menettää uskonsa (Ef. 6:10–18).

On totta ja hyvin lohdullista saada tietää ja uskoa, että Jumala iankaikisen armopäätöksensä ja tahtonsa mukaan on päättänyt suojella uskovaa hänen heikkoudessaan kiusaajaa, maailmaa ja ihmisen omaa lihaa vastaan. Jos hän lankeaa, hän nostaa hänet jälleen ylös. Hän säilyttää hänet oikeassa uskossa monissa vaikeuksissa ja ahdistuksissa, jos hän valvoo sydäntään ja pysyy tosi katumuksessa ja aidossa uskossa. Jos uskova riippuu kiinni Jumalan sanassa, käyttää säännöllisesti armonvälineitä ja rukoilee ahkerasti (1 Piet. 1:3–7; Rom. 8:28–30; Fil. 2:12), hänen luottamuksensa kestämiseen pysyy vahvana.

Ihminen, joka on uskossa, iloitsee Jumalan laista. Sisällisen ihmisen puolesta hänelle on mieleen tehdä sitä, mikä miellyttää Jumalaa (Room. 7:22). Hän on tietoinen jatkuvasta Hengen ja lihan välisestä taistelusta ja kiusaajan ja maailman jatkuvista hyökkäyksistä hänen hengellistä elämänsä vastaan. Tästä syystä yksikään Jumalan lapsi ei ole itsevarma eikä ajattele, ettei hän voisi koskaan langeta.

"Vaikka uskovat joutuisivatkin niin syviin ahdistuksiin, että he luulevat, etteivät he tunne mitään heissä asuvan Jumalan Hengen voimaa, ja anovat Daavidin kansa, 31. psalmissa, 'Minä sanoin hädässäni: Minut on sysätty pois sinun silmiesi edestä', niin heidän on kuitenkin, huolimatta siitä, mitä itsessään havaitsevat, toisaalta Daavidin kanssa 31. psalmissa sanottava, niin kuin siinä samassa kohdassa heti seuraa: 'Kuitenkin sinä kuulit minun rukoukseni äänen, kun minä sinua huusin.'" (FC, XI,74. TK 1948, s. 565)).

Kun sellaiset kiusaukset tulevat, meidän ei tule turvautua sisäisiin tunteisiimme tai uskonnollisiin kokemuksiin, vaan sen sijaan Jumalan sanaan, jossa hän todella puhuu meille. Meidän on tarpeen käydä säännöllisesti sakramentilla. Sillä armonvälineillä Jumala vetää meidät tykönsä, säilyttää uskon, lohduttaa ja estää meitä lankeamasta uskosta.

Kun kiusaukset tulevat, nuo hetket, jolloin emme tunne Jumalan läsnäoloa tai meistä tuntuu, ettemme osaa rukoilla, meidän tulee panna luottamuksemme lupaukseen, että Kristus Jeesus rukoilee meidän puolestamme (Room. 8:31–34. 1 Joh. 2:1–2).

Pitkänperjantain ja pääsiäisen merkitys uskoon tulolle ja uudestisyntymiselle

Pitkänperjantai on kärsimysviikon eli hiljaisen viikon perjantai, jolloin muistelemme Herran kärsimystä, ristiinnaulitsemista ja kuolemaa. Se on katumuksen aikaa. Kristityille tämä pyhä päivä ei ole vain historiallisen tapahtuman muistelua, vaan sen muistamista, että Kristuksen uhrikuolema tapahtui syntisten sijassa. Yhdessä hänen ylösnousemuksensa kanssa se muodostaa kristillisen uskon keskuksen, sen sydämen.

Nämä tapahtumat ovat elintärkeitä niille, jotka Herra tuo uskoon ja jotka hän uudestisyntyyttää. Haluaisin vielä lisätä, että näiden asioiden pohtiminen on yhtä tärkeätä meille kaikille, niin sinulle kuin minullekin. Martti Luther rohkaisi uskovia lukemaan Pyhää Raamattua niin kuin he lukisivat sitä ensimmäistä kertaa.

Jos haluamme tietää, kuinka ihmisen tulee uskoon ja uudestisyntyä, meidän on aloitettava siitä, millainen ihminen on pyhän ja vanhurskaan Jumalan edessä. Kun Adam rikkoi, synti ja kuolema tulivat tähän maailmaan kaikille ihmisille kaikkina aikoina. Se koskee myös meitä, sinua ja minua. Jos meidän on kelvattava Jumalalle, viattomuus, joka Adamilla oli alun perin, täytyy palauttaa ja antaa meille. Pahana esteenä on ihmisen synti ja syällisyys. Se täytyy poistaa. Pitkänperjantai ja pääsiäinen todistavat

meille, millä tavoin Kristus teki sen meidän edestämme (1 Piet. 2:24).

Päästäksemme perille ihmisen syntisyyden täydestä suuruudesta meidän on mentävä Golgatalle. Sillä siellä Jeesus, Jumalan ainoa Poika, "Vanhurskas", riippui taivaan ja maan välillä, ristille naulattuna kahden rikollisen välissä kädet levitettyinä ja veren virratessa hänen ruumillaan ja kuoli "väärien puolesta". Pitkänperjantain sanoma on sanoma rististä, sanoma Jumalasta, joka jätti taivasten valtakunnan ja enkelien ylistyksen tullakseen ristille ja lunastaakseen siten syntiset (Joh. 12:32. Ef. 1:7). Jeesus näytti täysin voimattomalta ja kyvyttömältä, että hän voisi pelastaa ketään, varsinkaan itseään.

Mutta mitä tapahtui pitkänperjantaina? Toinen kahdesta rikollisesta, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssaan, tuli uskoon! Toinen heistä näet herjasi häntä ja sanoi: "Jos sinä olet Kristus, auta itseäsi ja meitä." Mutta toinen nuhteli häntä ja sanoi: "Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään paha tehnyt." Sitten hän sanoi: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää

sinun oleman minun kanssani paratiisissa." (Luuk. 23:39–43).

Ensiksi tämä rikollinen saatettiin tunnustamaan syntinsä ja sen, että hän oli ansainnut rangaistuksensa. Mutta sitten hän tunnusti Jeesuksen siksi, joka "ei ollut mitään pahaa tehnyt". Silmiemme edessä Raamatun sivuilla me näemme hänen tulevan uskoon! Vaikka ryöväri teki kuolemaa, hän tunnusti Jeesuksen Jumalaksi. Silmillään ryöväri näki kuolevan, verta vuotavan ja aivan voimattoman Jeesuksen. Sokea ihmisjärki kääntäisi katseensa pois Jeesuksesta ja kysyisi: kuinka tämä kuoleva mies voi pelastaa minut? Mutta ryöväri näki enemmän kuin pelkän ihmisen. Hän näki Jumalihmisen Jeesuksen Kristuksen (2 Kor. 5:15–21). Ryöväri tuli uskoon. Tällainen usko katsoo sen ohi, mitä se tuntee, ja varsinkin ohi sen, mitä se näkee. Hän sanoi Jeesukselle: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi."

Miten suuri usko! Sellaisella uskolla ristillä riippuvaan Jeesukseen ryövärille annettiin uskon silmät katsoa pitkänperjantain kauhujen yli. Hän näki pääsiäisen sen kaikessa kirkkaudessa! "Herra, muista minua kun tulet valtakuntaasi!" Ja Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." Vain ajan rahdussa ryöväri oli saatettu uskoon ja hän

oli uudestisyntynyt. Tästä opetuksesta meidän kannattaa pitää lujasti kiinni.

Apostoli Pietari kirjoitti: "Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta" (1 Piet. 1:3). Tästä on kysymys pitkässäperjantaisissa ja pääsiäisessä. On kysymys Jumalan suuresta armosta Kristuksessa syntisten hyväksi ja siitä, että "olemme uudestisyntetyt elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta".

Ennen kaikkea Jeesuksen kuolleista nouseminen on Jumalan antama todiste siitä, että Jumala on hyväksynyt kaiken sen, mitä Jeesus teki kaikkien ihmisten sijassa, ovatpa he eläneet milloin tahansa. Meidät on vanhurskautettu Jumalan kanssa, kelpaamme hänelle.

Toiseksi, Jeesuksen kuolleista nouseminen antaa varmuuden siitä, että mekin saamme nousta kuolleista. Tämä oli ryövärin usko. Se on meidänkin uskomme, sinun ja minun. Herramme ylösnousemus antaa meille uskon katsoa kaiken sen kärsimyksen ja kuoleman yli, mitä koemme ympärillemme ja itsessämme. Oi uskoontulon ja uudestisyntymisen ihmettä!

Edward Brockwell

Nuorille nuorista

Lapsen uskosta tietoiseen uskoon

Kristillisen kodin lapsi kasvaa kotonaan siinä lapsen uskossa, jonka hän on saanut pyhässä kasteessa ja jota sen jälkeen on ravittu Jumalan sanalla. Kun lapsi tulee murrosikään, hänelle alkaa tulla monenlaisia asioita, jotka muuttavat häntä ja joiden kautta hän vähitellen kasvaa aikuisuuteen. Tiedätkö, rakas nuori, että tuossa iässä tapahtuu myös muutosta ja kasvua uskonelämän alueella?

Pienen lapsen usko on todellista sydämen uskoa ja turvautumista Jumalaan, mutta se ei ole käsitteellistä. Yleensäkin lapsi ei ajattele asioita abstraktisesti ja käsitteellisesti, vaan hyvin konkreettisesti. Kun lapsi tulee murrosiän kynnykselle, hän alkaa käsittää myös käsitteellisiä ja abstraktisia asioita. Näin tapahtuu myös uskon alueella.

Kun uskova lapsi kasvaa nuoreksi, synty tulee hänen omalletunnon eläväksi aivan eri tavalla kuin ennen. Paavali sanoo: "Minä elin ennen ilman lakia, mutta kun käskysana tuli, synti virkosi" (Room. 7:9). Usein tätä nuoren synnintuntoon tulemistä on nimitetty herätykseksi ja siihen liittyvää evankeliumin kirkastumista uskoon tuloksi eikä ole nähty näitä asioita hengelliseen kasvun liittyvinä. Usein nämä tapahtumat on irrotettu lapsena saadun pyhän kasteen vaikutuspiiristä ja herätysjulistusta on jäänyt irralliseksi, sellaiseksi, jolla ei ole yhteyttä kasteeseen. On kokonaan unohdettu kaste ja sen jälkeen lapsen saama kristillinen kotikasvatus ja seurakuntayhteys. On hyvä, että nuoren omaatuntoa herätellään Jumalan lailla, kunhan vain ei kätketä kasteen lohdutusta ja evankeliumia. On kuitenkin väärin, että nuoret pannaan omatekoisen ratkaisun eteen ja että heitä painostetaan ikään kuin usko olisi muka heidän omassa vallassaan.

Kaikessa kristillisessä julistustoiminnassa on lakia ja evankeliumia saarnattava siten, että Jumala saa sanan kautta tehdä työnsä missä ja milloin hän tahtoo eikä niin kuin ihminen tahtoo.

Kun lapsi saa kasvaa kristillisessä kodissa ja seurakunnan yhteydessä, uskoon tulo ei ole ongelma. Se on tapahtunut jo pyhässä kasteessa, ja usko säilyy kasteen varassa ja evankeliumin voimasta. Kun sitten lapsi kasvaa nuoreksi, hän löytää turvallisesti avun ja selkeyden Jumalan sanasta siinä murroksessa, jonka läpi hänen on käytävä varttuessaan aikuisuuteen. Kun omenan raakileita ei kiskota irti puusta ennen aikojaan, ne kypsyvät ajallaan. Niin on myös nuoren hengellisen kasvun laita.

On vain huolehdittava siitä, että lapsena saatu kaste ei jää teoriassakaan merkityksettömäksi nuorille ja että he saavat kasvaa raittiin ja runsaan Jumalan sanan, lain ja evankeliumin, julistuksen yhteydessä.

Toki jo varsin varhain voi tapahtua, että nuori lipeää uskon tieltä. Silloin hänen on tehtävä epäuskostaan parannus eli palattava kasteen armoon ja uskottava evankeliumin lupaus. Siihen Jumala häntä kutsuu rakkaudessaan armosanallaan, ja hän tuo tuhlaajapojan ja tuhlaajatytön retkiltään Isän kotiin.

LAPSILLE

Seet ja Seetin lapset

Kun Aabel oli surmattu, Eeva sai pojan, jolle hän antoi nimen Seet. Seet on suomeksi 'korvaus', 'tilalle asetettu'. Korvaus tarkoittaa, että saa jotakin menettämänsä tilalle. Eeva sanoi: "Jumala on suonut minulle toisen pojan Aabelin sijaan, koska Kain hänet surmasi." Kun Seet tuli isoksi, hänelle syntyi poika, jolle hän antoi nimen Enos. Siihen aikaan ruvettiin saarnaamaan rakkaasta Vapahtajasta. Sillä kaikki ihmiset olivat syntisiä ja heidän tarvitsivat Vapahtajaa päästäkseen taivaaseen. Enoksen pojan nimi oli Kenan. Hänen poikansa oli Mahaleel. Mahaleelin pojan nimi oli Jered. Hänen poikansa oli Heenok eli Haanok. Heenokin pojan nimi oli Metusalah.

Mutta kuulehan nyt, rakas lapsi! Heenok oli niin rakas lapsi Jumalalle, että rakas Jumala otti hänet elävänä tykönsä taivaaseen. Hän tuli sinne heti kerralla. Metusalahin pojan nimi oli Lemek. Hänellä oli poika nimeltä Nooa. Se on suomeksi 'lohdutus'. Sillä kun Nooa syntyi, Lemek sanoi: "Tämä lohduttaa meitä työssämme ja kättemme vaivoissa viljellessämme maata, jonka Herra on kironnut." Mahtoikohan Lemek ajatella, että Nooa olisi rakas Vapahtaja? Nooalla oli kolme poikaa, Seem, Haam ja Jaafet.

Nämä Seetin jälkeläiset olivat Jumalan lapsia ja uskoivat evankeliumin. He olivat myös Jeesusken kantaisiä. He saarnasivat rakkaasta Vapahtajasta ihmisille, joita lisääntyi yhä enemmän. Seetin jälkeläiset toimittivat samalla uhreja.

Rukous

Rakas Jumala! Minäkin haluan olla sinun lapsesi. Minä haluan uskoa evankeliumin ja kuulla saarnaa rakkaasta Vapahtajasta. Aamen.

LAPSILLE

Kuinka kauan Aadam, Seet ja Seetin jälkeläiset elivät

Aadam eli 930 vuotta vuodesta 1 vuoteen 930 luomisen jälkeen.
 Seet eli 912 vuotta vuodesta 130 vuoteen 1041 luomisen jälkeen.
 Enos eli 905 vuotta vuodesta 235 vuoteen 1140 luomisen jälkeen.
 Kenan eli 910 vuotta vuodesta 325 vuoteen 1235 luomisen jälkeen.
 Mahaleel eli 895 vuotta vuodesta 395 vuoteen 1290 luomisen jälkeen.
 Jered eli 962 vuotta vuodesta 460 vuoteen 1422 luomisen jälkeen.
 Heenok eli 365 vuotta vuodesta 622 vuoteen 987 luomisen jälkeen.
 Metusalah eli 969 vuotta vuodesta 687 vuoteen 1656 luomisen jälkeen.
 Lemek eli 77 vuotta vuodesta 874 vuoteen 1651 luomisen jälkeen.
 Nooa eli 950 vuotta vuodesta 1056 vuoteen 2006 luomisen jälkeen.
 Eivätkö nämä ihmiset eläneetkin hyvin kauan? Voimme sanoa: Se johtui siitä, että he olivat Aadamista ja Eevasta polveutuvina niin vahvoja ja terveitä. Mutta rakas Jumala tahtoi myös heidän elävän niin kauan. Sillä näinä ensimmäisinä kahtena vuosituhantena syntyi monia miljoonia ihmisiä. Heille täytyi Aadamin, Seetin ja muiden kantaisien saarnata rakkaasta Vapahtajasta. Niin he myös tekivät.

Rukous

Rakas Vapahtaja, minä en elä niin kauan. Minun täytyy kuolla paljon, paljon aikaisemmin. Mutta kun kuolen, sinä otat minut luoksesi taivaaseen. Siellä on paljon kauniimpaa ja parempi olla kuin täällä maailmassa. Aamen.

LAPSILLE

Jeesuksen kaksi muuta opetuslasta, Filippus ja Natanael

Viimeksi kerroimme, että Jeesus kutsui opetuslapsikseen Andreaan, Johanneksen, Pietarin ja Jaakobin. Seuraavana päivänä Jeesus halusi palata Galileaan. Siellä hän tapasi ensin Filippuksen ja sanoi hänelle: "Seuraa minua!" Hän tiesi, että Filippukselle riitti tällainen kutsu. Filippus oli kotoisin samasta kaupungista, mistä Andreas ja Pietarikin olivat, nimittäin Betesda Galileasta.

Filippus tapasi samana päivänä Natanaelin ja sanoi hänelle: "Olemme löytäneet sen, josta Mooses Laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet, Jeesuksen Kristuksen, Joosefin pojan Nasaretista." Hän siis kertoi Natanaelille, että hän ja neljä muuta opetuslasta olivat löytäneet Mooseksen ja profeettojen kautta luvatus Messiaan, maailman Vapahtajan, ja että hän on Jeesus, Joosefin poika, Nasaretista.

Natanael oli, kuten jokaisen kristityn tulee olla, sellainen, joka piti tarkasti kiinni Raamatusta. Messiaanhan piti Raamatun mukaan olla neitsyen poika eikä Joosefin poika. Hänen ei myöskään ollut määrä tulla Nasaretista, vaan Beethlehemistä. Sen takia Natanael sanoi hänelle: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" Silloin Filippus antoi kaikkein parhaimman vastauksen: "Tule, ja katso!" – Jos sinäkin haluat olla varma siitä, että Jeesus on Vapahtaja, niin tule katsomaan häntä. Hänet löydät Raamatun sanasta. Jos haluat tuntea hänet tarkasti, kysy häneltä, kysy Raamatun sanalta. Raamattu näyttää sinulle Jeesuksen kaikessa hänen Vapahtajan ihanuudessaan ja Raamattu antaa sinulle kaiken tiedon, mitä tarvitset uskoaksesi Jeesukseen.

Nyt Jeesus näki Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi toisille opetuslapsille: "Katso, oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole." Natanael kuuli sen ja kysyi: "Ennen kuin Filippus kutsui sinua, kun olit viikunapuun alla, minä näin sinut." – Kun Filippus hänet löysi, Natanael oli epäilemättä ollut rukoilemassa viikunapuun alla, että

LAPSILLE

Jumala antaisi hänen löytää sen Vapahtajan, josta Johannes Kastaja saarnasi. Jeesus oli sen nähnyt. Jeesushan oli kaikkietävä.

Silloin Natanael sanoi Jeesukselle: "Opettaja, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas!"

Jeesus sanoi hänelle: "Sinä uskot, koska minä sanoin, että minä näin sinut, kun olit viikunapuun alla; sinä saat nähdä vielä suurempia kuin nämä ovat." –

Pian Natanael näkikin paljon suurempia ihmeitä, joita Jeesus teki. Sitten Jeesus sanoi hänelle ja toisille opetuslapsille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle." Mitä tämä tarkoittaa? Mitä Jeesus sanoo näin juhlallisesti? Mitä opetuslapset näkivät siitä hetkestä eteenpäin? He näkivät sen, minkä patriarkka Jaakob näki unessa ja esikuvallisena asiana. Siitä kertoo 1 Moos. 28:10–12. He näkivät, että Jeesuksen kautta taivas ja maa jälleen yhdistyivät, että enkelit ja ihmiset olivat jälleen veljiä. Eikö synty ollut erottanut taivaan ja maan? Eivätkö enkelit ja ihmiset olleet joutuneet erilleen? Jeesus teki kaiken jälleen hyväksi. Jeesuksen, Vapahtajan, kautta, joka on iankaikkinen Jumalan Poika ja neitsyt Marian lapsi, Ihmisenpoika, ovat Jumala ja ihmiset päässeet keskenään rauhaan.

Rukous

Vapahtajani! Minä olen syntynyt synnissä. Olin kuoleman lapsi. Olin kiusaajan vallassa. Olin poissa Jumalan yhteydestä, poissa taivaasta, poissa rakkaitten enkelien yhteydestä. Sinä olet minut lunastanut ja sovittanut Jumalan kanssa. Olet ottanut minut lapseksi pyhässä kasteessa. Jumala on nyt minun rakas Isäni. Taivas on minulle auki. Rakkaat enkelit tulevat minun tyköni ja varjelevat minua. Anna minun olla sinun omasi ja pysyä sinun omanasi, sinä uskollinen Jumala ja Herra! Kun kuolen, anna rakkaitten enkeliesi kantaa minut taivaaseen. Aamen.

LAPSILLE

Kaanaan häät

Jeesus meni nyt opetuslastensa kanssa Galileaan. He olivat matkalla kolme päivää. Sitten he saapuivat Kaanaan. Kaana oli pieni kylä Nasaretin lähistöllä. Siellä oli juuri menossa häät. Siellä oli myös Maria, Jeesuksen äiti. Nyt kutsuttiin myös Jeesus ja hänen kuusi opetuslastansa häihin. Mutta siellä ei ollut tarpeeksi viiniä. Silloin Maria sanoi Jeesukselle: "Heillä ei ole viiniä." Jeesus vastasi äidilleen sanoen: "Vaimo, mitä tekemistä minulla on sinun kanssasi? Minun hetkeni ei ole vielä tullut."

Varmasti sinua ihmetyttää, että Jeesus vastasi sillä tavalla äidilleen. Mutta se ei ihmetytä sinua enää sen jälkeen, kun käsität sen oikealla tavalla.

Maria tiesi, että hänen poikansa oli suuri Israelin luvattu kuningas ja maailman Vapahtaja. Hän ajatteli: Nyt on tullut se aika, että hän tuo julki, kuka hän on, ja hän alkaa ihanan valtakuntansa. Hän halusi kehottaa häntä sen tekemään. Hän ajatteli: Nyt Jeesus voi tehdä ihmeen. Ja niinpä hän sanoi: "Heillä ei ole viiniä." Jeesus näki kaikki hänen ajatuksensa ja lausui: "Vaimo, mitä tekemistä minulla on sinun kanssasi. minun hetkeni ei ole vielä tullut." Siinä kielessä, mitä Jeesus puhui, sana "vaimo" on aivan kaunis sana, kuten suomen sana 'rouva'. Mutta Jeesus sanoi myös: "Mitä minulla on sinun kanssasi tekemistä?" Toisin sanoen: Otapa huomioon, kuka sinä olet ja kuka mikä minä olen. Sinä et saa sanoa minulle, mitä minun pitää tehdä, etkä milloin ja miten minun pitää alkaa valtakuntani. Mutta hän sanoi: "Minun hetkeni ei ole vielä tullut."

Rakas lapsi, eikö Jeesuksen tarvinnut ensiksi kärsiä ja kuolla, nousta ylös kuolleista ja astua taivaaseen? Eikä hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta eikä maallinen valtakunta. Hänen valtakuntansa on sitä, että kurjat syntiset kuulevat hänen sanaansa, uskovat ja pelastuvat.

Maria ei ollut ajatellut tätä kaikkea. Hän tiesi Jeesuksen iän ja sen, että Jeesus oli tullut siihen ikään, jolloin juutalainen mies saattoi ryhtyä julkiseen toimintaan noin 30-vuotiaana, ja nyt alkoi olla se aika. Maria otti kuitenkin nöyrästi vastaan, mitä hänen poikansa,

LAPSILLE

Herransa ja Vapahtajansa sanoi. Hän ajatteli: Kyllä hän auttaa. Niin hän sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää."

Siellä oli kuusi isoa kivistä vesiastiaa. Tapana oli pestä vieraiden jalat, ja siihen tarvittiin paljon vettä. Jeesus sanoi palvelijoille: "Täyttäkää astiat vedellä." He täyttivät ne reunoja myöten. Sitten hän sanoi: "Ammentakaa ja viekää edeskäyväälle", se on pitojen järjestäjälle, joka huolehti pitojen ruokien ja juomien hankinnoista. Palvelijat ammensivat ja veivät pitojen järjestäjälle. Tämä maistoi, mutta ei tiennyt, mistä se oli tullut, vaikka palvelijat sen tiesivät. Niin pitojen järjestäjä maistoi ja sanoi: "Jokainen antaa ensiksi hyvää viiniä ja vasta sitten kun he ovat juoneet tarpeeksi huonompaa, mutta sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti." Nyt kaikki kuulivat, mistä hyvä viini oli tullut: Jeesus oli muuttanut veden viiniksi.

Tämä oli Jeesuksen ensimmäinen ihmeteko, ja se tapahtui Galilean Kaanassa. Siinä Jeesus ilmoitti kirkkautensa. Veden voi muuttaa viiniksi vain Jumala. Jeesus oli samalla kertaa tosi ihminen ja tosi kaikkivaltias Jumala. Hänen kuusi opetuslastaan vahvistui tämän ihmehen kautta suuresti uskossaan Jeesukseen, että hän on iankaikkinen Jumala ja maailman Vapahtaja.

Rakas lapsi, tunne sinäkin Jeesus tosi Jumalaksi ja usko häneen!

Rukous

Herra Jeesus, anna minulle Pyhä Henki, että tunnen sinut aina sinun sanastasi ja uskon sinuun. Amen.

Vanha lammas

Vanhoilla ihmisillä on tapana muistella menneitä. Ajatukset askaroivat menneissä päivissä enemmän kuin nykyisissä tai tulevissa asioissa. Niin on toisinaan Jeesuksen lampaidenkin laita. Mitä hänen lampaansa muistaa vanhana?

Kun olin lapsi, Hyvä Paimen lohdutti niissä pienissä murheissa, mitkä lapsen sydäntä vaivasivat. Oli paljon pelottavia asioita, mutta hän toi turvan. Äiti kertoi Jeesuksesta ja lauloi Siionin Kanteleen lauluja. Ja kun menin kouluun, opettaja kertoi Raamatusta ihmeellisiä asioita ja näytti suuria värikkäitä kuvatauluja. Tiesin, että minutkin oli kasteessa otettu taivaallisen Isän lapseksi. Vielä tänäänkin Jeesus kantaa pienet karitsaiset sylissään.

Nuoruus oli etsikon aikaa. Mikä olisi elämän suunta? Mihin elämän ratkaisut voisi perustaa? Maailma tarjosi vaihtoehtoja, vapauden ja onnen valekaapuun puettuja harhateitä. Mutta Hyvä Paimen sauvallaan esti niille poluille joutumasta. Hän sanassaan muistutti: ”Minun onneni on olla Jumalaa lähellä.” Alttarin edessä lupasin seurata Jeesusta, mitä elämä sitten toisikaan.

Elämä toi työn ja taistelun. Ei Paimeneneni jäänyt sivustakatsojaksi. Hän johdatti lampaansa seurakuntaan, jossa siitä on pidetty huolta. Maailman huolet olisivat jo varmaankin monesti vieneet lampaan mennessään, jos se ei olisi saanut kuulla jatkuvasti Paimenen ääntä. Se ääni kuuluu Jumalan sanassa.

Hyvin tiedämme, että maailman kustannustehokkaat paimenet hävittävät laumoistaan heikot, sairaat ja vanhat. Mutta mitä tekeekään Hyvä Paimen?

Kun lammas on käynyt vanhaksi, Hyvä paimen ei sitä hävitä eikä potkaise. Lampaan näkö on heikentynyt, se ei enää löydä raikasta ruohoa omin avuin. Paimen syöttää sitä omin käsin. Kun aurinko paahtaa kuuma, hän antaa sen levätä puun varjossa.

Vanhan lampaan kuulo on heikentynyt, meteli koskee sen korvaan. Mutta hyvän paimenen ääni on lempeä, ei kova, ei meluisa. Hyvä Paimen puhuu sille hellästi. Hän kutsuu sitä nimeltä.

Vanhan lampaan kulku on vaivalloista. Ei se enää jaksa juosta lauman mukana. Ei se kiipeile kallioita ylös alas niin kuin nuorena. Mutta Paimen pitää sen aivan lähellä ja tukee sen vaivalloista kulkua sauvallaan.

Ja kun viimeinen ilta saapuu, Hyvä Paimen ottaa lampaan syliinsä ja vie kotiin, iankaikkiseen majaansa, jonka hän on omilleen valmistanut.

Mummi

Rukous psalmin 66 pohjalta

*Kuinka rakas onkaan minulle sinun sanasi!
Se versoo kuin viiniköynnös,
tuottaa makeita hedelmiä elämäkseni
Kuinka ylistetty olet sinä, Jumalani,
joka jaat hyvyttäsi köyhille
ja annat maahan langenneiden poimia
lupauksiesi mannaa.*

*Kavahtakaa, kavahtakaa pahoja tekojanne
te ihmiset, maan tomu,
kääntäkää katseenne niistä pois
ja nostakaa silmänne korkeuteen!
Valkeuksien Isä antaa oman Poikansa,
lähettää hänet kuin salaman
sytyttämään tulen maan kansojen sydämissä,
leimauksen, joka valaisee pimeimmätkin onkalot
ja kirkastaa pyhän Pojan kasvot.*

*Hänessä meillä on lunastus,
rikkomusten anteeksisaaminen
hänen armonsa rikkauden mukaan –
Hänessä, ei kenessäkään toisessa,
sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu,
jossa tulevat siunatuiksi kaikki kansat.*

*Mutta mikä on hänen nimensä,
Korkeimman Pojan,
korkeasti pyhän, jota koko maailma synti
ei voinut pitää otteessaan,
vaan jonka kuolemasta nousi meille
vapauden aurinko ja elämä.*

*Hän on Mooseksen Mooses ja herrojen Herra,
hän tuli laiksi laille ja kuolemaksi kuolemale,
vapautustuomioksi, jota ei kukaan voi kumota.
Hän on meidän vanhurskaudemme,
Immanuel, Jumala meidän kanssamme,
Jeesus Kristus, Vapahtajamme,
puuseppä, jonka rakentajat hylkäisivät,
kulmakivi, johon ylpeät kaatuvat
ja josta nöyrät rakentuvat
pyhäksi asumukseksi Hengessä,
Jumalan majaksi, jossa vanhurskaus asuu,
pylväiksi Herran temppeliin, joka ei sorru.*

*Sinua me ylistämme ja kiitämme
pakanakansojen keskellä
seurakunnan kokouksessa
aikojen pauhussa ja ajattomuudessa
ihmiseksi syntynyt, henkesi antanut
ylösnoussut Jumalan Poika!*

Nimim. Pisara 1.1.2014

Lukijan kommentti

Pitääkö lapsia opettaa vai saavatko he itse valita? Kypsyntä ikä?

Eräs henkilö kertoi ystävästään, joka piti epäoikeudenmukaisena, että lapsille opetetaan uskontoa ennen kuin he ovat päässeet ns. kypsään ikään niin, että he voivat itse päättää asiasta. Tämä henkilö kertoi: ”Näytin hänelle puutarhaani ja sanoin sen olevan kasvitieteellinen puutarhani. Miten niin, hän kysyi. Sehän on aivan rikkaruohon vallassa. Tähän vastasin: Se johtuu vain siitä, ettei se vielä ole saavuttanut kypsää ikää. Rikkaruohot ovat näet rohjenneet kasvaa ja pidin epäoikeudenmukaisena yrittää tehdä maata puolueelliseksi mansikoita ja ruusuja kohtaan.

Kun eräs äiti kerran sanoi pastorilleen, ettei hän opeta lapsilleen uskontoa ennen kuin he saavuttavat kypsän iän, pastori vastasi: Rouva, jos te ette heitä opeta, pitää sielunvihollinen kyllä opetuksesta huolen.

Tämän kuulin kerran naapuriltani:

Mustapartainen mies

Ovikello soi. Äiti meni avaamaan. Ovella seisoivat tuntematon, mustapartainen mies. Mies kysyi hyvin kohteliaasti: Saanko opettaa lapsianne? Maksaako se mitään, kysyi äiti. Ei, ei maksa, vastasi mies. Äiti päästi miehen sisälle ja oli hyvin tyytyväinen. Nyt hän saisi vähän omaa aikaa itselleen, kun mies opettaisi hänen lapsiaan.

Olisitko sinä päästänyt miehen sisään? Olisitko edes kysynyt, mitä mies aikoo lapsillesi opettaa? Olisitko edes mennyt seuraamaan miehen oppituntia? TV-ohjelmat, netti, tuntemattomat kaverit yms. ovat tällaisia mustapartaisia miehiä. He eivät vaan kysy sinulta mitään, opettavat vain.

eräs lukija

Vapaa vai sidottu ratkaisuvälta

On pohjimmaltaan kahdenlaista uskonoppia. Laajalle levinnyt, mutta väärä oppi perustuu siihen, että ihmisessä olisi luonnostaan jotain hyvää. Uskonopin tarkoitus olisi tässä tapauksessa opettaa ihmistä kehittämään itsensä asuvaa hyvää ja pelastumaan sitä tietä. Tällainen on lain uskontoa.

Aivan toisenlainen uskonoppi on sellainen, joka ei ollenkaan eikä missään kohdassa turvaa ihmiseen. Sen lähtökohtana on todellinen tilanne, nimittäin jokaisen ihmisen täydellinen luontainen turmelus Jumalan edessä. Apostoli Paavali sanoo tästä: ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtävää, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.” (Room. 3:10–12) Tässä käy ilmi jokaisen ihmisen mahdottomuus omin voimin täyttää Jumalan lakia ja johdattaa itseään uskomaan. Ihmisen ratkaisuvälta autuuden asiassa on sidottu.

Eräältä venäläiseltä leirivieraaltamme kysyttiin muutama vuosi sitten leirin puolivälän tienoilla, mikä siihen mennessä on hänelle ollut tärkein opetettu asia. Hän sanoi tärkeimmäksi sen, että oikeaa oppia vanhurskauttamisesta ei voida käsittää ilman oikeaa oppia perisyntistä. Perisynti juuri on syy siihen, että ihminen ei voi omasta voimastaan ratkaista uskon asiaa oikein. Tästä asiasta oli ollut lyhyt opetus leirin alussa,

ja puoliväliin mennessä oli puhuttu jo paljon muuta tärkeää asiaa. Miksi tämä asia oli vieraallemme niin tärkeä?

Vastaus avautuu ihmisielen luontaisesta eksymyksestä ja sekä vieraamme ympäristössä että meidän ympäristössämme laajasti levinneestä julistuksesta. Suuri osa julistuksesta on ihmisen houkuttelua kuviteltuun ratkaisuun uskon asiassa. Evankeliumi tulee siinä tapauksessa – kärjistäen sanoen – järkeväksi tarjoukseksi, joka kannattaa ottaa vastaan.

Asia on kuitenkin toisin: ihminen ei omasta voimastaan voi omistaa autuutta, vaan kaikkine pyrkimyksineen jää tuomion alle niin kauan kuin hänestä riippuu. Evankeliumi on sitten Jumalan ilmoitus syntisille siitä, että hän on lähettänyt Vapahtajan ja hänen kauttaan tuonut syntien anteeksiantamisen ja iankaikkisen elämän. Tämä evankeliumi synnyttää ja vahvistaa uskoa.

On hyödyllistä kiinnittää huomiota luterilaisen päätunnustuksen, Augsburgin tunnustuksen järjestykseen. Ensimmäinen uskonkohta puhuu Jumalasta. Heti sen jälkeen on perisyntien uskonkohta, joka siis selvittää mm. sen, että ihmisellä ei uskon asiassa ole vapautta ratkaisuvältaa. Tämän jälkeen ovat sitten uskonkohdat Jumalan Pojasta, vanhurskauttamisesta, pyhästä kasteesta ja ehtoollisesta jne. Mitä tästä opimme? Oikea, Jumalan ilmoitukselle rakentuva uskonoppi on vastaus siihen, kuinka Jumala Poikansa armotyön kautta on tuonut pelastuksen meille, jotka emme mitenkään voi itseämme pelastaa. Tämän armon hän tuo ja säilyttää omanamme evankeliumin sanan ja sakramenttien kautta.

Parannus

Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaan

”Katsoopa tuo mies paljon televisiota. Hänen pitäisi tehdä siitä parannus.” Tämäntapainen lause voi hyvin kuulua korvissamme arkielämässä. Kun jostakin huonosta tavasta pitäisi päästä eroon, sanotaan, että asiassa pitäisi tehdä parannus. Myös uskon asioissa välistä kuulee puhuttavan parannuksesta yksittäisiin tekoihin tai tapoihin liittyvissä asioissa. Jumalan sanan ja luterilaisen tunnustuksen mukaan asia on kuitenkin paljon syvempi ja laajempi.

Uudessa testamentissa sanalla ”parannus” usein suomennettu sana merkitsee mielenmuutosta, uudella tavalla ajattelemista. Tästä on kysymys siinä, kun Johannes Kastaja julisti: ”Tekkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.” (Joh. 3:2) Kysymys oli siitä, että kuulijoiden tuli tunnustaa syntinsä ja uskoa Kristukseen, joka oli tullut pelastamaan syntiset..

Kysymys synnin tunnustamisesta oli asia, jonka monet juutalaiset halusivat työntää syrjään. He kuvittelivat voivansa pelastua tekoineen ja perinnäissääntöineen. Myös nykyajan ihmiselle ajatus synnistä on luonnostaan vieras. Tosin omantunnon perusteella jokainen jossain määrin käsittää lakia. Ajatus siitä, että Jumala on antanut pyhät käskynsä ja vaatii niiden noudattamista, on luonnostaan ihmiselle vieras. Siksi on teroitettava Jumalan käskyjä synnintunnon herättämiseksi ja jokaisen on tunnustettava itsensä syntiseksi hänen edessään. Tämä on paljon laajempi asia kuin tietoisuus yksittäisestä pahasta teosta. Laki ja synnintunto eivät kuitenkaan ketään pelasta.

Parannukseen kuuluu myös usko evankeliumiin. Tämä on parannuksen ydin. Synnintuntoon tulee apu Kristuksen sovitustyöstä. Oikea parannus on mielenmuutosta lain tieltä evankeliumin turviin. Professori Franz Pieper sanoo kääntymyksestä, joka merkitsee samaa kuin parannus: ”Ihmisen kääntymys Jumalan puoleen on juuri sitä, että ihminen kääntyy evankeliumiin laista...” (Pieper Franz. Kristillinen dogmatiikka. Helsinki 1961, s. 476). Uskosta evankeliumiin sitten

seuraa hedelmiä, nimittäin halua ja voimaa seurata Jumalan käskyjä. Luterilainen tunnustus opettaa parannuksesta juuri samaa kuin pyhä Raamattukin: ”Parannukseen kuuluu kaksi osaa, nimittäin katumus ja usko. Jos joku näihin haluaa lisätä vielä kolmannenkin, nimittäin parannuksen soveliaat hedelmät, toisin sanoen koko elämän ja vaeluksen paremmaksi muuttumisen, me emme tahdo sitä vastustaa.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus XII, 28. Tunnustuskirjat 1948. s. 142)

Parannuksen ydinkohta on usko evankeliumiin, joka tuo täällä ajassa omantunnon rauhan ja iankaikkisen elämän varman toivon. Usko vaikuttaa myös elämän pyhittymistä. Kuitenkin parannuksen hedelmät elämässä ovat vaillinaisia eivätkä milloinkaan tule pelastuksen perustaksi. Ne seuraavat ja kasvavat uskosta syntien anteeksiantamukseen yksin armosta. Täydellisyys vailla syntiä on uskovan osa iankaikkisessa elämässä.

Kun armo kirkastui

*tässä se on
aarre suunnaton
kun sen löytää
ei tahdo kadottaa
tämä se on
uusi elämä korvaamaton
kun siihen herää
ei tahdo nukahtaa*

*kaikki mitä tahdon
se tässä on
ja vaikka tuleva
on tuntematon
tiedän minne ikinä menen
kaiken kanssasi mä jaan
siksi en mitään pelkäis
keskellä erämaan*

Antti Keisala

Kirkollista liikehdintää muinoin

Raamattu kertoo Juudan kuninkaasta Aasasta ja hänen ajastaan seuraavasti:

"Hän kokosi koko Juudan ja Benjaminin ja myös heidän luonaan asuvat muukalaiset, jotka olivat tulleet Efraimista, Manassesta ja Simeonista, sillä monet olivat siirtyneet Israelista hänen luokseen nähtyänsä, että HERRA, hänen Jumalansa, oli hänen kanssaan." (2 Aik. 15:9). Siihen aikaan Israel oli jakaantunut kahteen valtioon, ja oikea jumalanpalvelus oli Je-

rusalemassa Juudassa. Sen sijaan Israelissa eli pohjoisvaltakunnassa ei ollut oikeata jumalanpalvelusta ja lisäksi oli laajalti langettu epäjumalanpalvelukseen.

Siirtyminen Israelista Juudaan merkitsi suuria maallisia uhrauksia. He joutuivat jättämään talonsa, vuosisataiset perintömaansa, monet sukulaiset ja ystävät. Mutta uskon tähden he olivat siihen valmiita, ja Raamattu mainitsee sen oikeana tekona.

MS

KOKEMUKSIA NIGERIASTA

Vierailimme pastori Kimmo Närhin kanssa Nigeriassa 18.–25.1.2014 paikallisten luterilaisten kutsusta. Vietimme viikon Owerriassa, Imon osavaltion pääkaupungissa. Sieltä käsin vierailimme seurakunnissa ja tutustuimme paikallisiin ihmisiin.

Nigeria on Suomeen verrattuna hyvin toisenlainen maa. Lämpötila oli vierailumme aikaan tammi-kuussa jatkuvasti n. 32 °C. Ilma oli kosteaa, vaikka sadetta ei tullut kuin kerran. Ihmisiä oli paljon joka paikassa – maa on ylivoimaisesti Afrikan runsasväkisin 177 miljoonalla asukkaallaan. Afrikkalainen yhteisöllisyys näkyi siinä, että ihmiset vaikuttivat harvoin olevan yksin. Nigeria on myös köyhä maa. En kuitenkaan havainnut matkalla merkkejä äärimmäisestä köyhyydestä, kuten aliravitsemuksesta.

Vierailumme keskeisintä ohjelmaa olivat paikallisiin seurakuntiin tutustuminen ja keskustelut. Tapasimme seurakuntien pastoreita ja muita toimihenkilöitä. Oli erittäin positiivista huomata, että seurakuntien toiminta oli vireää. Niissä pidetään hartauksia (ainakin maaseudulla päivittäin, aikaisin aamulla ennen töiden alkamista), raamattutunteja ja viikoittainen jumalanpalvelus. Lisäksi kuulumme naisten ja miesten yhdistyksistä. Nämä olivat rohkaisevia uutisia,

samoin se, että Kristinoppimme oli otettu innokkaasti käyttöön seurakunnissa. Oli vahvistavaa kuulla ja nähdä, että työemme on kantanut hedelmää.

Tapaamamme seurakuntalaiset olivat selvästi iloisia saapumisestamme ja tervehtivät meitä välittömästi ja ystävällisesti. Paikallisten käytös meitä kohtaan oli suomalaisesta näkökulmasta usein lähes häkellyttävän veljellistä. Kontaktimme paikalliseen väestöön olivat kuitenkin sikäli rajalliset, että emme liikkuneet ihmisten keskuudessa ilman isäntiämme. He olivat hyvin tarkkoja turvallisuuskysymyksistä vierailumme aikana.

Rohkaisevaa oli myös, että ihmisten usko vaikutti aidolta ja vilpittömältä. Usko näytti olevan luonnollinen osa tapaamiemme ihmisten elämää, ja tämä näkyi heidän puheissaan. Afrikkalainen välittömyys vaikutti osaltaan siihen, miten ihmiset toivat tuntojaan hengellisistä asioista esiin.

Nigeria on selvästi kristillinen maa ainakin niiltä seuduilla, joilla vierailimme. Usko näkyi vahvasti katukuvassa ja ihmisten käytäytymisessä. Kirkkoja ja niiden mainoskylttejä tai -julisteita oli joka paikassa. Elävän ja aktiivisen kristillisyyden näkeminen oli virkistävää. Toisaalta vertaaminen Suomeen myös hieman masentaa:

Pastori Närhi ja päällikkö Nwokoro Abueken kylän kirkossa.

Lapsia Abueken kylän kirkossa ennen jumalanpalveluksen alkua.

olemme menettäneet tässä suhteessa todella paljon, kun aiemmin kristillinen kulttuuri on maalistunut. Evankeliumin kuurosaade näyttäisi maailmanlaajuisesti olevan siirtymässä – ja paljolti jo siirtyneen – pois Euroopasta etelään ja itään päin, Itä-Aasiaan ja Afrikkaan. Meidän roolimme valona pimenevässä maailmassa korostuu.

Nigerialainen kristillisuus näytti olevan hyvin monenkirjavaa. Suomalaisille tutummista kirkkoista Nigeriassa on ainakin anglikaaneja, roomalaiskatolisia, metodisteja, baptisteja ja helluntailaisia ja tietysti luterilaisia. Näiden lisäksi erilaisia protestanttisia ryhmiä näytti olevan pilvin pimein, suuri osa minulle nimeltä entuudestaan tuntemattomia. Arvioni mukaan useimmat niistä olivat reformoidusta taustasta peräisin olevia enemmän tai vähemmän karismaattisia yhteisöjä. Tutustumatta eri kirkkoihin sen tarkemmin en kuitenkaan voi sanoa tätä omaa vaikutelmaani varmempana asiana.

Nigerian kristillisyyden yleinen henki vaikutti paljolti yhteiskristilliseltä ja karismaattisen protestantismin läpitunkemalta. Vastaa tuli paljon erilaisten ihme- ja herätyskousten mainoksia. Epäterveitä ilmiöitä esiintyy ilmeisesti valitettavan

paljon. Terveen kristillisen opetuksen levittämiseen on selvästi tarvetta. Oli mieluista kuulla, että myös muuttamat ei-luterilaiset henkilöt olivat kiittäneet Kristinoppiamme.

Matka antoi paljon ajattelemisen aihetta ja oli minulle pastorin virkaan valmistautuvana teologina opettavainen kokemus. Kulttuuri-erot olivat hyvin todellisia, mutta niiden läpi erotti kuitenkin toisen kristityn ihmisen, jonka kanssa olimme pohjimmiltamme samantyyppisiä. Matkan vaivoista huolimatta minulle oli arvokas asia saada lähteä kirkon asialla Nigeriaan. Rukoilen, että matka koituu siunaukseksi myös kirkollemme ja Nigerian kristityille.

Vesa Hautala

Franz Pieperin Dogmatiikan etevämmyys

Franz Pieper

On kulunut jo yli 60 vuotta siitä, kun Franz Pieperin Dogmatiikan lyhennetty laitos ilmestyi suomeksi. Se oli suuri merkkitapaus, sillä siihen mennessä ei ollut suomeksi ilmestynyt normaalidogmatiikkaa. On syytä tuoda esiin tämän suurenmoisen teoksen pääpiirteet, joissa sen etevämmyys ilmenee moniin muihin opillisiin esityksiin nähden.

Raamatullisuus

Franz Pieper ottaa esityksessään säännönmukaisesti kristillisen opin esille selvistä raamatunkohdista, niin sanotuista opin sijaintipaikoista (*sedes doctrinae*). Tämä on hänellä selkeä johdonmukainen periaate. Tällöin hän välttää ihmisen turmeltuneeseen logiikkaan perustuvat virhepäätelmät. Se on itse asiassa sama periaate, mitä kristikansa on aina käyttänyt. Sen vuoksi aivan tavalliset rivikristityt lukiessaan Pieperiä voivat helposti seurata sen ajatuksenkulkua ja tuntevat olevansa kuin kotonaan. Samaa metodia ovat käyttäneet uskonpuhdistajamme ja Tunnustuskirjat.

Sen sijaan August Pieper, joka oli Franzin veli ja toimi Wisconsinin synodissa, käytti ns. historiallis-eksegeettistä metodia. Siihen metodiin perustuu Wisconsinin synodin oppi kirkosta ja virasta. Franz vastusti voimakkaasti veljeään tässä kysymyksessä, tosin hänen nimeään mainitsematta.

Kristuksen sijaisovitus ja vanhurskauttamisoppi

Läpi koko Dogmatiikan Franz Pieperillä on esillä Kristuksen sijaisovitus (*satisfactio vicaria*) ja vanhurskauttamisoppi. Mikään opinkohta ei saa sisältää mitään sellaista, mikä tekisi pelastuksen riippuvaksi ihmisen omista teoista ja lisäksi jotakin Kristuksen sijaisovitukseen tai ottaisi siitä jotakin pois. Vanhurs-

kauttamisoppi on hänelle kristillisen kirkon pääoppi, johon nähden muut Raamatun opit ovat joko edellytyksiä tai seurauksia. Harhoille taas on ominaista, että ne ovat tavalla tai toisella ristiriidassa tämän pääuskonkohdan kanssa.

Lain ja evankeliumin erottaminen

Pieperin Dogmatiikka on kuin rakentava saarna, sillä siinä hän erinomaisen onnistuneesti esittää eri opinkohdat pitäen huolella voimassa lain ja evankeliumin välisen eron. Hänen Dogmatiikkansa nimessä ei ole turhaan sana "kristillinen". Kysymyksessä ei ole järkeilevä, ihmisen omaa viisautta esittävä ja ihmiskunniaa tavoitteleva opinesitys, vaan Kristuksen Kirkon parasta etsivä, Jumalalle kunnian antava työ, joka samalla on asiallisen tarkka eli sanan hyvässä mielessä "tieteellinen". Lain ja evankeliumin oikea erottaminen tekee teoksesta sielunhoidollisen ja rakentavan.

Luterilainen

Franz Pieper tuntee hyvin paitsi Lutherin teokset ja opetukset, myös sen jälkeiset luterilaiset opin esitykset. Hänellä on selkeä kokonaiskuva tilanteesta. Olihan C.F.W. Walther aikanaan toimittanut korjaamansa version Baierin Compendiumista, joka sisältää eri opinkohtiin tavattoman määrän isien lainauksia. Mutta sen ohella Pieper, joka puhui sujuvasti latinaa, pystyi vaivatta lukemaan luterilaisten isien latinankielisiä teoksia. Saksa taas oli hänen äidinkieltensä, jolla hän myös luennoi ja kirjoitti. Pieperillä ei esiinny mitään kritiikkiä Lutheria tai tunnustuskirjoja kohtaan, kuten niin monilla hänen aikansa moderneilla "luterilaisilla". C.F.W. Waltherin tavoin hän ymmärsi Lutherin oikein niissäkin kohdin, joissa Wilhelm Löhe ja monet muut menivät harhaan. Siinäkin suhteessa hänen Dogmatiikkansa on turvallinen, mitä monistakaan nykyisin julkaistuista teologisista esityksistä ei voi sanoa.

Teesein ja antiteesein

Pieperin Dogmatiikan eräs peruspiirre on myös se, että hän sekä esittää oikean raamatullisen opin että kumooa esitetyt väärät opit. Voimme käsittää asian paremmin ja varjeltua harhoilta, kun esitetään myös oikean opin vastakohta. Niinhän opimme kaikkialta Vapahtajankin opetuksista: On kaita tie ja on lavea tie. Uskova ja kastettu pelastuu, mutta se, joka ei usko, ei pelastu, vaan tuomitaan kadotukseen. Siihen, että Pieper kumooa harhat, ovat ne pahentuneet, jotka eivät nöyryy opilliseen parannukseen. Mutta seurakunnalle tämä opetusmetodi on opin rajoja selvittävä ja eksytyksiltä suojeleva. Tunnustuskirjoista tapaamme saman esitystavan.

Kirja-arvostelu. Väisäsen kastekirjan arviointia

Matti Väisänen: Kaste, usko ja pelastus

Kustantaja: Sley-Media Oy

Lähetysshiippakunnan emerituspiispa Matti Väisäselä ilmestyi viime syksynä uusi kirja, joka on jo kahdeksas häneltä ilmestynyt kastetta käsittelevä teos. Tässä kirjassa hän käsittelee kirjan nimen mukaisesti kasteen, uskon ja pelastuksen suhdetta toisiinsa. Kirjassa on paljon hyvää. Meidän aikanamme, jolloin totuus usein suhteellistetaan myös kristillisissä piireissä, on piristävää lukea, kuinka Väisänen painottaa oikean opin merkitystä ja korostaa, että oikea oppi saa aikaan oikeaa elämää. Hän opettaa oikein monessa keskeisessä kysymyksessä, tunnustaen esimerkiksi Aadamin ja Eevan historiallisiksi henkilöiksi ja heidän lankeemuksensa historiallisiksi tapahtumaksi ja opettaessaan perisyntistä, Raamatun arvovaltaista ja objektiivisesta vanhurskauttamisesta. On ollut erityisen hienoa huomata, kuinka Väisänen on uransa myöhemmässä vaiheessa löytänyt raamatullisen opetuksen siitä, että pyhässä kas-

teessa Jumala uudestisyntyttää meidät ja lahjoittaa meille syntien anteeksiantamuksen, uskon, Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän.

Valitettavasti kirjaa lukiessa joutuu huomaamaan, että Väisänen ei kuitenkaan kaikilta osin opeta Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaisesti. Hän nimittäin kieltää kirjassaan sen, että Jumalan sana voisi uudestisyntyttää myös ilman kastetta, esimerkiksi julistettuna tai luettuna sanana. Väisänen väittää opetuksensa olevan Raamatun ja luterilaisten Tunnustuskirjojen mukainen, ja kritisoi voimakkaasti esimerkiksi Franz Pieperia siitä, että hän opettaa myös Jumalan sanan ilman kastetta voivan uudestisyntyttää. Väisäsen mukaan Jumala on asettanut ainoastaan kasteen uudestisyntymisen välineeksi.

Väisäsen perustelut näkemykselleen ovat hyvin heikot. Niihin on tässä yhteydessä mahdotonta puuttua yksityiskohtaisesti, mutta teen joitakin huomioita. Raamatun

suhteen hän myöntää, että Raamatussa on joitakin kohtia, joissa sanotaan evankeliumin sanan uudestisynnyttävän ilman, että kohdassa mainitaan kasteesta mitään. Hän kuitenkin järkeilee, että jos nämä kohdat otettaisiin sellaisina kuin ne ovat, kasteelle ei jäisi mitään todellista merkitystä, jos kerran evankeliumin sana voi uudestisynnyttää ihmisen jo ennen hänen kastettaan. Tämän tähden Väisäsen mukaan myös näiden kohtien täytyy olettaa edellyttävän kastetta. Näin tehdessään hän itse asiassa asettaa oman järkensä Jumalan sanan yläpuolelle. Se, että Väisänen ei ymmärrä, mikä merkitys kasteella on, jos myös Jumalan sana ilman kastetta voi uudestisynnyttää, ei anna hänelle lupaa poiketa Jumalan sanasta. Sinänsä on inhimillisesti ymmärrettävää, että kun Väisänen on löytänyt kasteen raamatullisen merkityksen, hän haluaa pitää siitä kiinni. Valitettavasti tämä kuitenkin johtaa hänet kieltämään Jumalan sanan uudestisynnyttävän voiman kasteen ulkopuolella, koska hän näkee kasteen merkityksen vaarantuvan, jos Jumalan sana uudestisynnyttäisi myös ennen kastetta.

Tunnustuskirjoista Väisänen toteaa, että on olemassa vain muutama kohta, joihin on vedottu sen tueksi, että ihminen voisi pelastua

myös pelkän Jumalan sanan kautta ennen kastetta. Toki on mahdollista, että Väisänen on kuullut vain muutamasta kohdasta, mutta Tunnustuskirjoista löytyy kyllä kymmenittäin kohtia, joiden mukaan Jumalan sana voi uudestisynnyttää ihmisen ennen kastetta. Todettakoon myös, että Väisäsen yritykset harmonisoida nämä hänen mainitsemansa muutamat kohdat hänen näkemyksensä kanssa ovat hyvin ontuvia. Tunnustuskirjojen opetuksen mukaan ”sanan ja toimituksen [sakramentin] vaikutus on sama.” (Apologia XIII, 5) Väisänen poikkeaa tässä kohdin siis opetuksellaan luterilaisesta tunnustuksesta.

Väisäsen opetus johtaa hänet myös toiseen hyvin erikoiseen opetukseen. Hänen mukaansa uskolla on kaksi vaihetta. Ensimmäinen on se, kun Jumalan sana synnyttää ihmisessä kaipuun ja halun pelastua, ja toinen on se, kun ihminen kasteessa pelastuu. Jos olen ymmärtänyt Väisäsen käsityksen oikein, hänen mukaansa ensimmäisessä vaiheessa oleva ihminen ei ole vielä varsinaisesti pelastettu, vaan ainoastaan toivossa pelastettu. Väisänen jopa sanoo pari kertaa kirjassaan, että tässä uskon ensimmäisessä vaiheessa oleva ihminen on herätyksen tilassa ja tekee eron herätyksen tilassa olevan ja pelas-

tetun välillä. Tämä on perinteistä pietististä ajattelua. Raamatun ja luterilaisen opin mukaan on olemassa ainoastaan ei-uskovia ja uskovia, mitään välimuotoja ei ole olemassa.

Kirjassa esiintyy myös muita Raamatun vastaisia oppeja. Väisäsen mukaan Vanhan liiton uskovilla ei ollut Pyhää Henkeä, poikkeuksena Kristuksen kolmen messiaanisen viran edustajat: papit, profeetat ja kuninkaat. Tähän liittyen hänen mukaansa Johanneksen kaste ei lahjoittanut Pyhää Henkeä. Väisänen opettaa myös, että uskon subjekti ei ole ihminen, vaan Kristus meissä. On toki tärkeää Väisäsen tavoin painottaa, että usko ei ole ihmisen oma teko, mutta ihminen on kuitenkin Jumalan lahjoittaman ja ylläpitämän uskon subjekti.

Väärien oppien lisäksi Väisänen tekee kirjassaan historiallisesti kestämättömiä väitteitä. Hän kirjoittaa esimerkiksi, että opetus siitä, että ihminen voi uudestisyntyä pelkän Jumalan sanan välityksellä ennen kastetta, on saanut alkunsa pietismistä. Raamatun ja Tunnustuskirjojen lisäksi perehtyminen esimerkiksi varhaisiin suuriin luterilaisiin isiin kuten Martin Chemnitziin tai Johann Gerhardiin osoittaisi tämän väitteen paikkansapitämättömyyden. Lisäksi Väisänen väittää, että

vanhan kirkon aikana ei olisi vaadittu ”kastettavilta aikuisilta Apostolista uskontunnustusta ja sen mukaista uskoa kasteen yhteydessä ja sen edellytyksenä.” (s.138) Tämä liittyy hänen opetukseensa uskon kahdesta vaiheesta. Väisäsen mukaan ennen kastetta vaadittiin vain ensimmäisen vaiheen kaltaista uskoa, ei toisen vaiheen. Hän perustelee väitettään ainoastaan yhdellä varhaisen kirkon dokumentilla, ja ironista on se, että tämä dokumentti itse asiassa kumoo Väisäsen väitteen. Hän myös vetoaa Lutheriin ja Pieperiin tukeakseen opetustaan uskon kahdesta vaiheesta, mutta Väisäsen antamat viitteet eivät millään tapaa tue hänen näkemyksiään. Tästä kaikesta saa sellaisen käsityksen, että Väisänen ei ole perehtynyt riittävän hyvin vanhan kirkon ja luterilaisen kirkon dogmihistoriaan.

Vaikka kirjassa on paljon hyvää, ei sitä valitettavasti sen historiallisten virheiden ja ennen kaikkea vakavien opillisten harhojen ja opillisen sekavuuden tähden voi suositella kenellekään, jota kiinnostaa Raamatun ja Tunnustuskirjojen opetus kasteesta, uskosta ja pelastuksesta.

Dani Puolimatka

Franz Pieperin parhausta kehujen kera

Anssi Simojoki, *Matti Väisänen F.G. Hedbergin työn jatkajana oikean kasteen opettajana*, artikkeli teoksessa *Yhdeksi ruumiiksi kastetuna*, ss. 41–58.

Kun tutustuu Simojoen artikkeliin on hyvä katsoa, mikä on Simojoen lähtökohta ja alkuoletamus. Hän lausuu: "Raamatussa uudestisyntyminen on aina ja vain kasteen yhteydessä." (s. 56) Tällä lausumalla hän kääntää selkensä paitsi Raamatulle myös Lutherille, Tunnustuskirjoille ja luterilaiselle ortodoksialle. Hänen lainaamansa Paavali Gerhardtin hieno virsi ei millään tavoin tue hänen tätä käsitystään.

Toiseksi Simojoki asettuu vanhurskauttamisopissa tukemaan viime aikojen pahinta harhaa, nimittäin mannermaalaisuutta, joka itse asiassa oli, kuten kirkkohistorian emeritusprofessori Kauko Pirinen on huomauttanut, selvää osianderilaisuutta. Simojoki mainitsee positiivisessa mielessä Seppo A. Teinosen, Helsingin yliopiston dogmatiikan professorin, joka lopulta liittyi paavikirkkoon. Kun Pieperin dogmatiikan lyhennelmä ilmestyi suomeksi, Teinonen teilasi sen omalla tyyllillään. Mannermaan "löydöt" vaikuttivat osaltaan siihen, että kansankirkko ja Luterilainen

maailmaliitto hyväksyivät yhteisen julistuksen vanhurskauttamisopista paavikirkon kanssa.

Kolmas Simojoen lähtökohta on mystiikka, jota hän ei tarkemmin määrittele, mutta hän katsoo Pieperin torjuvan sen, mutta Hedbergillä sen esiintyvän oikeana. On tietysti oikeata ja väärää mystiikkaa. Oikeaa mystiikkaa on se, että Pyhä Kolmiykseus asuu uskovissa. He elävät Jumalassa ja ovat autuaita. Mutta he eivät rakenna vanhurskauttamistaan eivätkä pelastustaan heissä asuvan Jumalan varaan, vaan Kristuksen ansiolle, joka on ilmoitettu armonvälineissä ja niissä lahjoitetaan syntisille. Vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksiantaminen. Vanhurskauttaminen luetaan hyväksi uskolle. Seurakunta on Kristuksen morsian, ja Kristuksen ja seurakunnan välillä on mystinen, järjelle käsittämätön yhteys. Sama koskee myös Kristusta ja yksityistä kristittyä. Tämä yhteys on uskon seurausta eikä usko rakennu sille. Tästä yhteydestä voidaan puhua raittiisti, mutta voidaan mennä myös mauttomuuksiin. Olen tavannut jopa Hedbergillä sellaisenkin kohdan, että hän lohduttaa yksinäisyyttään surevaa sillä, että tämä on Kristuksen morsian. Näin hän sekoittaa

hengellisen ja ruumiillisen yhteyden. Kun Simojoki korostaa sakramenttien ruumiillista vaikutusta, tällaista hän tarkoittaa? Totta kai sakramenttien tuoma pelastus koituu ruumiillekin, mutta vasta ylösnousemuksessa, mutta se ei ole samaa kuin sakramenttien fyysinen vaikutus.

Neljäs piirre Simojoen teologiassa on se, että hänen mukaansa oppia ei tarvitse perustella selvillä raamatunkohdilla (Ks. Sanansaattajan selostusta Cambridgen symposiumista 15.–18. August, 2012. Vrt. juhla kirjan artikkelia s. 56, alaviite 80.). Tämä piirre on löydettävissä Simojoen artikkelista. Tosin hän ei siinä lausu sitä suoraan, mutta käytännössä toimii sen mukaisesti. Kun tähän mennään, jokainen opinesitys lepää loppujen lopuksi esittäjänsä arvovalan varassa.

Viides erityispiirre Simojoen artikkelissa on se, että hän sinkoilee väitteitään niitä juurikaan perustelematta. Sillä tavoin kenestä tahansa voi lausua mitä hyvänsä. Esimerkiksi Simojoki väittää, että Franz Pieper ei pidä kastetta välttämättömänä. Osoitan tämän väitteen perusteettomaksi seuraavassa kappaleessa.

Ensiksikin Pieperillä on kokonainen luku, joka käsittelee kastetta Jumalan säätämystenä, joka

on voimassa viimeisen päivään asti (Christl. Dg. III, 297–300). Hän myös huomauttaa, ettei kaste ole vähemmässä määrin Jumalan säätämys kuin evankeliumin sanan saarna. Pieper vetoaa kastekäskyyn, jossa Kristuksen käskysanalla nämä molemmat, kaste ja opetus, ovat yhdistetyt. Helluntaina, sanoo Pieper, kaste oli käytössä – ei neuvon tapaan – vaan **käskynä**, joka koski kaikkia uskoviksi tulleita yksilöitä. Korneliuksen kodissa Pietari "**käski** kastamaan heidät Herran nimessä" (Apt. 10:48). Simojoen väite s. 53, ettei Pieper perustele kasteen välttämättömyyttä Raamatulla, vaan Augustinuksella, ei pidä paikkaansa. Pieper perustelee sen mm. kaikkein painavimmalla tekstillä eli kasteen asetuksella (Mt. 28:18–20).

Simojoella on kuitenkin rohkeutta väittää: "Franz Pieper mielestäni yllättäen torjuu kasteen välttämättömyyden pelastukselle" (s. 51). Pieper sanoo selvästi: "Analogisessa tapauksessa meidän täytyisi sanoa Kristuksen kasteen halveksijalle: 'Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä Jumalan valtakuntaan'" (Christ. Dg. III, s. 330).

Toiseksi Pieperillä on myös luku, joka käsittelee kasteen välttä-

mättömyyttä erityistapausten kanalta (Christl. Dg. III, 329–331). Kun hän käsitteli kastetta Jumalan sääätämystenä kastetta koskevassa luvussa osiossa 1, hän puhuu näistä erityistapauksista vasta osiossa 8, mikä jo sinänsä kertoo jotakin lukutaitoiselle lukijalle. Hän kuitenkin muistuttaa siitä, mistä hän luvussa 1 jo perustavasti puhui, eli hän viittaa siihen, ettei kaste ole ehdonvallan asia, vaan Jumalan sääätämys. On siis pidettävä mielessä, mitä hän kirjoitti asiasta kastetta käsittelevän luvun alussa. Sitten hän lausuu, ettei kastetta ole pidettävä ehdottoman välttämättömänä. Sehän tarkoittaa sitä, että on mahdollista tietyissä erikoistapauksissa pelastua ilman kastetta. Tätähän eivät Väisänen eikä Simojokikaan kiellä. Simojoki viittaa jopa siihen, että sellaiset kristittyjen lapset, jotka ovat kuolleet ennen kuin heille ehdittiin antaa kaste, ovat pelastuneet (s. 53).

Kun Pieper opettaa selvästi kasteen olevan Jumalan sääätämys ja pelastukseen välttämätön, vaikka ei poikkeustapauksissa ehdottoman välttämätön ja kun Simojoki ja Väisänen sanovat saman, niin herää kysymys, mihin he tähtäävät. Kun he sanovat, että kaste on ainoa uudestisyntymisen väline, niin he asettavat armonvälineet eriarvoiseen asemaan vaikutukseltaan ja opettavat toisin kuin Luther Schmalkaldenin opinkohdissa ja

muuallakin tuotannossaan. Kun Simojoki samalla korostaa mystiikan merkitystä ja kiittää Mannermaan, Teinosen ym. vanhurskauttamisoppia, kysymys täytyy olla hyvin suuresta erosta aitoluterilaiseen oppiin nähden ja kumarruksesta paavikirkon suuntaan. Silloin pelastavana vanhurskautenamme ei olisi yksin Kristus ja hänen tekonsa, vaan sen lisäksi jotakin meissä olevaa.

Jos Jumala ei vanhurskauta jumalatonta, vaan vasta sen, jonka sydämessä Jumala asuu, seuraa siitä pakosta se, ettei voida tunnustaa yleistä vanhurskauttamista. Tähän asiaan ei nyt ole mahdollista mennä tarkemmin. Olen kirjassani Kristus meidän edestämme. Teesejä vanhurskauttamisesta käsitellyt perusteellisesti vanhurskauttamisopin ja ottanut kantaa mannermaalaisuuteen.

Simojoki parjaa Pieperiä kehujen kera. Hän sanoo kovasti kunnioittavansa Pieperiä, vaikka ei sanokaan missä kohden. Tiedämmehän nyt, ettei kunnioitus ulotu Pieperin opetukseen luomisesta, sanainspiraatio-opista, vanhurskauttamisopista, kasteopista, kantaa mystiikasta, oppiin saarnavirasta, seurakunnan vallasta, mutta ehkä jotakin kunnioitettavaa jää jäljelle. Seurakunnan opettajalta vaaditaan evankeliumin opin kokonaistuntemus. Se Pieperillä on, mutta Simojolta puuttuu.

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2014 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä)	2,50	Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (M. Luther)	6,00
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00	Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00	Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00	Säämöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:en yhdyskuntajärjestys)	3,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00	Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00	Kehitysoopin kulisesta - Taustaa 2. (K. Pälikkö)	10,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00	Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 " "	12,-
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00	Tieni johdeta taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50	Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Jeesus elää, nunokirja (G. A. Aho)	5,00	Tähän asti on Herra meitä autanut,	
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50	STLK:n 50 -vuotisjulistajulkaisu	3,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00	Täksi päiväksi (C. M.-Zom)	20,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50	Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Kirkkokuri vauelluksen asioissa (M. Särelä)	1,50	Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00	95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristuksen kuulisuus (M. Särelä)	8,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskautamisesta (M. Särelä)	17,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50	Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00	Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00	Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00	Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00	Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00	Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00	Vanhurskautamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksisen teologiassa (R. Preus)	5,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00	Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskeniemi)	10,00
Oikaisuja pastori Pätiällä muistelmin (A. A. Uppala)	1,00	LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	25,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00	Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta)	4,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00	Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00	Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50		
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Särelä)	1,00		
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä)	2,50		
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00		
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä)	0,50		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00		
Rukous joka päivälle	0,50		
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00		
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä)	6,00		
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00		

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta Markku Säreälän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetystenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Säreälä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Säreälä.

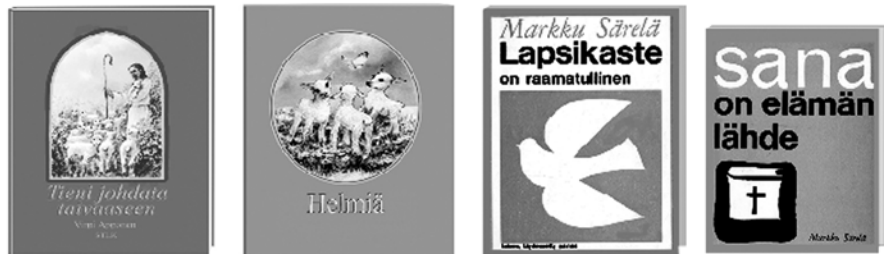
Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulle Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Säreälän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Tieni johdata taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjassen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

Pääsiäisjuhla ja past. R. Efraimsonin muistojuhla

20.4. Lahdessa, Rajakatu 7

11.00

Ehtoollisjumalanpalvelus.

Saarna Mika Bergman.

Liturgia Kimmo Närhi ja Vesa Hautala.

Musiikkiesitys

13.30

Päiväjuhla

Puhe 1 Kor. 5:7,8. Markus Mäkinen-Taina.

Pastori R.L. Efraimsonin muistopuhe MS.

Pastori Efraimsonin saarna videolta vuodelta 2005.

Puhe Ps. 16:8–11. Dani Puolimatka.

Päätösrukous Edward Brockwell.

Lisäksi yhteislauluja

Pyhäkoluaineisto sähköpostiisi joka viikko?

Jos haluat liittyä sähköpostijakeluamme, niin täytä verkkosivullamme oleva ”lomake” tai lähetä sähköposti osoitteeseen: lapsille@luterilainen.com. Joka viikkoisen aineiston avulla haluamme auttaa vanhempia kastekäskeyn liittyvässä lastenopetuksessa niin, että Raamatun kertomukset tulisivat lapsille tutuiksi ja että lasten usko Jeesukseen saisi kasvaa ja vahvistua. Jumala on luvannut itse siunata meidän kylvöyömme. Käy tutustumassa sivustoon: www.pyhakoulu.fi

Tilaaajien huomioon

Vuoden 2014 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua. Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09 Säätämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon!
Luterilaisen toimitus

Poisnukkunut

Carl Mikael Erno Hämeenlinnasta 94 vuoden iässä.

"Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti" (Ps. 16:11).

Seurakuntien toimintaa

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11. HPE 13.4. ja 11.5. *Raamattutunti* Efe-solaiskirjjeestä torstaisin klo 19. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 5.4. ja 19.4. klo 18. *Pyhäkoulu* sunnuntaisin paitsi ei ehtoollispyhinä klo 10.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* (HPE) su 6.4. ja 18.5. klo 14.

Joensuu/Kontiolahti, *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 23.4. ja 14.5. klo 18.

Keuruu/Haapamäki, *Jumalanpalvelus* to 10.4. klo 13.

Kokkola, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 11.4. ja to 8.5. klo 18.30.

Kyyjärvi, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 11.4. ja to 8.5. klo 14.

Jyväskylä, Keisala, Keskisentie 1 B 55. *Jumalanpalvelus* (HPE) 6.4., 13.4., (HPE) 27.4., (HPE) 4.5., 11.5., 18.5., (HPE) 25.5. klo 16. Huom. Paikka saattaa muuttua sopimuksen mukaan.

Mänttä, Sihvola, Etelätie 3 (HPE) 23.5., 27.6. klo 13.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 10. HPE 6.4., 20.4. (klo 11), 27.4. ja 18.5. Raamattutunti ke 9.4., 7.5. ja 21.5. klo 15. *Kiirastorstain ehtoollisenvietto* to 17.4. klo 17. *Pääsiäisjuhla* su 20.4. alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella klo 11.

Pori, Marttala, Valtakatu 7: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 12.4. ja 10.5. klo 17. **Siitamaaja**, *jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11 toukokuun alusta lokakuun alkuun.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 14. HPE 27.4. Toukokuun alusta jumalanpalvelukset jatkuvat Siitamajalla joka sunnuntai klo 11.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 9.5. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja: *Jumalanpalvelus* (HPE) la 12.4. ja 10.5. klo 11.

Muulla pyyntöjen ja sopimuksen mukaan.

Seurakuntien yhteinen pääsiäisjuhla Lahdessa su 20.4. alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella klo 11.

Helatorstain juhla Turussa to 29.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Pastori **Kimmo Närhi**,
Rajakatu 7, 15100 Lahti. Puh. 040
7567 659, sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori **Edward Brockwell**,
Työppäläntie 8 C 19 40250 Jyväskylä. Puh. 050 433 1100, sähköposti
ebrockwe@gmail.com

www.luterilainen.com

Sisällys:

Kaikki on Kristus-uskon varassa, Martti Luther.....	50
"Se on se uskon sana, jota me saarnaamme." MS.....	51
Mihin uskoa tarvitset? MM-T.....	53
Oletko uskossa? DP.....	55
Miten äsken kääntyneen usko voi vahvistua? VH.....	58
Mitä on uudestisyntyminen? MS.....	60
Sanan ja uudestisyntymisen välinen yhteys, JG.....	64
Kääntymys, MM-T.....	65
Onko uskossa oleminen kahlitsevaa ja ikävää? MB.....	67
Voiko uskosta langeta? MB.....	68
Paluu Jumalan luo on riemullinen asia, VH.....	69
Voiko langennut palata uskoon, EB.....	70
Pitkänperjantain ja pääsiäisen merkitys uskoon tulolle ja uudestisyntymiselle, EB.....	72
Lapsen uskosta tietoiseen uskoon, MS.....	74
Lapsille, CMZ.....	75-80
Vanha lammas, Mummi.....	81
Rukous psalmin 66 pohjalta, Pisara.....	82
Lukijan kommentti.....	84
Vapaa vai sidottu ratkaisuvälillä, KN.....	85
Parannus Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaan, KN.....	86
Kun armo kirkastui, AK.....	88
Kirkollista liikehdintää muinoin, MS.....	88
Kokemuksia Nigeriasta, VH.....	89
Franz Pieperin Dogmatiikan etevämyys, MS.....	91
Kirja-arvostelu, DP.....	93
Franz Pieperin parhaista kehuista, MS.....	96
Toimintatietoja.....	99-103
Kansi: Lydyian ja hänen pikkulastensa kaste, Apt. 16:11-15. Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumero seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilauhinta 2014: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie
11 A 11, 02750 Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole
mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com